

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2022**

styczeń 2023 r.

Wstęp

W 2022 roku w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku były realizowane rozwiązania wprowadzone zarządzeniem Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku dotyczącym prowadzenia rozpraw, przyjmowania interesantów oraz systemu pracy. Zmianie uległy jedynie zasady anonimizacji, która aktualnie prowadzona jest z godnie z zarządzeniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2022 r. oraz zasady udostępnienia akt w systemie PASSA określone w zarządzeniu Prezesa NSA z dnia 10 października 2022 r.

W sprawozdaniu dotyczącym działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2022 r. przedstawione zostały informacje statystyczne oraz wybrane orzeczenia.

Od 2020 r. obowiązki Prezesa WSA w Gdańsku ponownie pełni sędzia NSA Zbigniew Romała, który jest również Przewodniczącym Wydziału I. Funkcję Wiceprezesa powierzono sędziemu WSA Jolancie Górskiej, pełniącej również obowiązki Przewodniczącej Wydziału II. Przewodniczącym Wydziału III jest sędzia NSA Jacek Hyla, a Przewodniczącą Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzienicka-Wiśniewska.

W dniu 31 grudnia 2022 r. w WSA w Gdańsku orzekały 23 osoby, w tym 7 sędziów NSA, 14 sędziów WSA i 2 asesorów. Zatrudnionych było 5 referendarzy, 19 asystentów sędziego oraz 62 urzędników i innych pracowników sądu.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa, poszanowanie reguł procesowych i dbałość o sprawność postępowania.

Wpływ spraw

W 2022 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3851 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1460 spraw, do Wydziału II – 1302 sprawy, a do Wydziału III – 1089 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2021- 2022 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2021	2022
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	300	287
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	1	0
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	167	170
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	22	23

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2021	2022
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	18	22
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	2	1
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	35	28
8	608	Energetyka i atomistyka	0	1
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	46	49
10	610	Sprawy komunalizacji mienia	1	0
11	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1271	1273
12	612	Sprawy geodezji i kartografii	15	13
13	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	69	58
14	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	63	54
15	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	194	290
16	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	27	27
17	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	2	0
18	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	136	93
19	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	42	43
20	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	72	97
21	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	22	25
22	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	0	1
23	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	3	0
24	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	14	12
25	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	63	33
26	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	2

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2021	2022
27	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	140	135
28	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	5	13
29	632	Pomoc społeczna	495	586
30	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	8	17
31	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	16	9
32	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	9	18
33	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	72	58
34	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	0	1
35	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	133	153
36	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	4	10
37	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	500	186
38	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	78	41
39	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	45	63
40	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	96	126
41	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	14	5
42	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	6	6
43	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	4	4
44	656	Interpretacje podatkowe	127	141
45	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	294	330
46	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	55	49

Postępowanie sądowe

W 2022 roku załatwiono łącznie 3813 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 1564 skarg, a na posiedzeniach niejawnych 2249 spraw, w tym 401 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 1335 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym. Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1625 spraw, w tym 71 spraw SAB.

Dla porównania w roku 2021 załatwiono łącznie 3918 sprawy, w tym 397 skargi na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustruje tabela 2.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	638	1438	1548	842	704	457	2	528
SAB	2	21	19	0	19	9	0	4
SO	0	1	1	0	1	0	0	0
Razem	640	1460	1568	842	724	466	2	532

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	280	1148	846	305	530	391	11	582
SAB	35	145	156	0	155	82	1	24
SO	1	9	10	0	8	0	2	0
Razem	316	1302	1012	305	693	473	14	606

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	568	864	990	417	523	340	50	442
SAB	56	213	226	0	201	115	25	43
SO	7	12	17	0	17	0	0	2
Razem	631	1089	1233	417	741	455	76	487

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2021-2022

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2021			2022		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	191	121	63	205	186	103
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegów odwoławczych	1013	815	266	1181	856	307
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	670	560	168	546	446	163
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	1074	838	158	1033	826	148
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	634	330	262	348	330	243

Postępowanie uproszczone

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2021-2022

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2021	2022	2021	2022	2021	2022
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	457	469	266	765	553	460
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	423	466	368	423	517	446
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	2	16	8	23	45	12

Postępowanie mediacyjne

W 2022 r. nie wpłynęły wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W sprawie wcześniej zarejestrowanej (sygn. akt III SA/Gd 488/19) postanowieniem z dnia 11 maja 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku umorzył postępowanie z uwagi na zawarcie ugody.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2022 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - akumulatory do zasilaczy awaryjnych (20 szt.)
 - kable video
 - tonery
 - bębny
2. sprzętu komputerowego:
 - monitory 27" (2 szt.)
 - notebooki z pakietem biurowym Office (2 szt.)
 - komputery stacjonarne (4 szt.)
 - napędy dysków NAS (2 szt.)
 - dyski zewnętrzne USB (2 szt.)
 - urządzenie wielofunkcyjne A4 (1 szt.)
 - czytniki e-dowodu (2 szt.)
3. kserokopiarek:
 - 7 szt. - na wymianę urządzeń z lat 2010-2012

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177 ze zm.), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz

telefonicznie (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta spraw stronom i uczestnikom postępowania, wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 30 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2022 r. w sprawie animizacji i udostępniania orzeczeń sądów administracyjnych za pośrednictwem systemów informatycznych Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku monitoruje prawidłowość zanonimizowanych orzeczeń.

W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/W0E w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ujawnienia danych osobowych Wydział Informacji Sądowej informuje Prezesa, kierowników wydziałów orzeczniczych oraz dodatkowo Inspektora Danych Osobowych o nieprawidłowościach.

W 2022 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla 12 aplikantów aplikacji prokuratorskiej oraz 7 aplikantów aplikacji sędziowskiej, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji sędziowskiej i prokuratorskiej.

Na podstawie Porozumienia zawartego w dniu 11 kwietnia 2022 r. w sprawie prowadzenia praktyk zawodowych z Uniwersytetem Gdańskim objęto patronatem praktykę jednej studentki tej uczelni.

Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2020 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla pięciu studentów tej uczelni.

Na podstawie Porozumienia zawartego w dniu 13 czerwca 2022 r. w sprawie organizacji praktyki zawodowej studentów z Uniwersytetem Jagiellońskim w Krakowie objęto patronatem praktykę jednej studentki tej uczelni.

Na podstawie umowy o realizację praktyki studentów z dnia 18 lipca 2022 r. zawartej z Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie objęto patronatem praktykę jednej studentki tej uczelni.

Na podstawie Zarządzenia 24/2019 Prezesa WSA w Gdańsku Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej zostały powierzone obowiązki Kierownika szkolenia stażu urzędniczego. W 2022 r. staż urzędniczy odbyła jedna osoba.

W 2022 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 28 tytułów książkowych (177 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2021-2022 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2021	2022
1.	Udostępnienie akt interesantom	659	598
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	59	45
3.	Skargi, wnioski i petycje:	117	141
4.	Zamówienia biblioteczne	11	177
5.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	5 24	8 12
6.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawnym	2489	1391
7.	Udostępnienia akt w systemie PASSA	162	217

Pozarzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1	Wykład prof. Janusza Trzcńskiego „Między prawem do prywatności a prawem do informacji publicznej”	Naczelny Sąd Administracyjny	10 maja 2022 r.	Warszawa	Sędzia WSA Alina Dominiak Sędzia WSA Jolanta Sudół Asesor Sądowy WSA Justyna Dudek-Sienkiewicz
2	Warsztaty dla nowo zaprzysiężonych asesorów pt. „Metodyka pracy sędziego”	Naczelny Sąd Administracyjny	16 maja 2022 r.	Warszawa	Asesorzy Sądowi WSA: Justyna Dudek-Sienkiewicz Wojciech Wycichowski
3	Narada Prezesów	Naczelny Sąd Administracyjny	6-7 czerwca 2022 r.	Stara Wieś k. Węgrowa	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała

Lp.	Opis uroczystości/ spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
4	Symposium pt. „Życie i twórczość Profesora Waclawa Dawidowicza”	Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego	10 czerwca 2022 r.	Uniwersytet Gdański	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała Były Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA w stanie spoczynku Stanisław Nowakowski
5.	Konferencja	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach	5-6 czerwca 2022 r.	Gliwice	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
6.	Obchody Jubileuszowe 100-lecia sądownictwa administracyjnego	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu	26-27 września 2022 r.	Poznań	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
7.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	26-28.10 2022 r.	Mrągowo	Sędzia WSA Magdalena Dobek-Rak Sędzia WSA Dariusz Kurkiewicz
8.	Konferencja Naukowa	EJTN (Europejska Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości)	24.09–1.10. 2022 r.	Ateny	Sędzia WSA Diana Trzcińska
9	Inauguracja roku akademickiego	Uniwersytet Gdański	3.10.2022 r.	Gdańsk	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
10	Inauguracja roku akademickiego	Wyższa Szkoła Administracji i Biznesu	4.10.2022 r.	Gdynia	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
11.	Ogólnopolski Zjazd Dziekanów Wydziałów Prawa	Uniwersytet Gdański	12-14 10.2022 r.	Gdańsk	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
12.	Obchody jubileuszowe 100-lecia NTA, Konferencja Sędziów NSA i Prezesów NSA	Naczelny Sąd Administracyjny	25-27 10.2022 r.	Warszawa Józefów	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
13.	Obchody jubileuszowe 100-lecia NTA,	Naczelny Sąd Administracyjny	25.10.2022 r.	Warszawa	Sędzia WSA Bogusław Woźniak
14.	Spotkanie z sędzią Sądu Administracyjnego w Bremie Frauke Kruse	EJTN (Europejska Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości)	17.11.2022 r.	Gdańsk	Sędziowie, asesory, referendarze i asystenci WSA w Gdańsku
15.	Seminarium szkoleniowe	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku i Uniwersytet Gdański	25.11.2022 r.	Gdańsk	Sędziowie, asesory, referendarze i asystenci WSA w Gdańsku Oraz przedstawiciele Uniwersytetu Gdańskiego

**Wybrane orzeczenia wydane
w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2022 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

**1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa
(t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 ze zm. dalej O.p.)**

I SA/Gd 68/22

Sprawa dotyczyła odpowiedzialności członka zarządu za zaległości podatkowe spółki na podstawie art. 116 O.p.

Sąd wskazał, że postępowanie upadłościowe jest w istocie egzekucją, którą prowadzi się do całego majątku upadłego dłużnika z udziałem jego wierzycieli, a przeprowadzenie upadłości stanowi egzekucję uniwersalną. Z chwilą jej rozpoczęcia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 2171) postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku wchodzącego w skład masy upadłości, wszczęte przed dniem ogłoszenia upadłości, ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości. Jediną drogą egzekucji należności w toku postępowania upadłościowego jest zgłoszenie wierzytelności do masy upadłości a prowadzenie postępowania upadłościowego stanowi egzekucję generalną do majątku dłużnika.

Sąd stwierdził, że nie jest uzasadniony pogląd wskazujący, iż o bezskuteczności egzekucji można mówić wyłącznie wtedy, gdy zakończono postępowanie upadłościowe bez zaspokojenia wierzyciela. Także informacja pochodząca od syndyka masy upadłości stwierdzającego, że w wyniku ostatecznego planu podziału funduszy masy upadłości możliwe jest uzyskanie jedynie niewielkiej kwoty podlegającej zaliczeniu na poczet zgłoszonych wierzytelności, jest właściwym dowodem na bezskuteczność egzekucji.

I SA/Gd 1588/21

W sprawie kwestię sporną stanowiło ustalenie prawidłowości doręczenia skarżącej decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zdaniem Sądu, samo przebywanie w zakładzie karnym bez podania miejsca oraz okresu tej izolacji nie jest zmianą adresu zamieszkania. Można jedynie rozważyć jako miejsce, o którym mowa w art. 148 § 3 O.p., ale tylko w sytuacji powiadomienia organu o tym fakcie.

I SA/Gd 208/22

Przedmiotem kontroli w sprawie była decyzja w przedmiocie podatku od nieruchomości za 2020 r.

W sprawie istotnym było, że skarżący złożył wniosek o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości za 2020 r. z powołaniem na art. 72 § 1 pkt 1 O.p., gdyż w jego ocenie został on zapłacony w kwocie wyższej niż należna.

Zdaniem Sądu, w świetle wykładni systemowej art. 75 § 1 i 2 O.p. nieskuteczne jest złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty, w sytuacji gdy kwota zobowiązania wynika z decyzji podatkowej, o której mowa w art. 21 § 1 pkt 2 O.p. Podatnik może uzyskać zwrot podatku określonego w takiej decyzji jedynie wówczas, gdy doprowadzi do jej uchylecia lub zmiany w drodze odwołania lub jednego z trybów nadzwyczajnych (art. 240, art. 247, art. 254 O.p.).

I SA/Gd 621/22

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie odmowy oprocentowania nadpłaty w podatku od towarów i usług oraz nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do zwrotu na rachunek bankowy podatnika Sąd stanął na stanowisku, że prawidłowa wykładnia, w konsekwencji zastosowanie przepisów art. 78 § 5 pkt 2 w zw. z art. 77 § 1 pkt 4 i art. 74 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O.p, skutkuje uznaniem zasadności oprocentowania wypłat zarówno nadpłaty, jak i zwrotów nadwyżki podatku naliczonego nad należnym za poszczególne okresy rozliczeniowe od lipca 2016 r. do czerwca 2020 r., jako powstałych w wyniku orzeczenia TSUE w sprawie C-703/19.

Sąd stwierdził, że zawarte w art. 74 O.p. określenie „nadpłata powstała w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości” odnosi się również do sytuacji, kiedy orzeczenie Trybunału skutkowało wyeliminowaniem niezgodnej z prawem unijnym wykładni prawa krajowego stosowanej przez organy podatkowe i sądy, co w istocie wcześniej uniemożliwiało podatnikowi stosowanie prawa zgodnie z prawem unijnym. Chodzi tu o takie orzeczenie TSUE, które daje podstawę do tego, aby podatnik – powołując się na jego skutki – zweryfikował stan swoich rozliczeń podatkowych, żądając zwrotu kwot podatku, których nie musiał uiścić z uwagi na podjęte orzeczenie.

Zdaniem Sądu ze względu na fakt, że w przedmiotowej sprawie zwrot nadwyżki podatku naliczonego nad należnym jest konsekwencją złożonych korekt deklaracji dokonanych z uwzględnieniem stanowiska zawartego w wyroku TSUE wydanego

w sprawie C-703/19, zwrot ten powinien być oprocentowany w sposób analogiczny jak zwrot nadpłaty wynikającej z orzeczenia TSUE, o której mowa w art. 74 pkt 1 O.p., tj. zgodnie z art. 78 § 5 pkt 2 O.p.

I SA/Gd 1508/21

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie oddalenia zarzutów w sprawie postępowania zabezpieczającego Sąd stanął na stanowisku, że w sytuacji, gdy podatnik w ramach postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej ustanowił pełnomocnika, oczekując jego pomocy prawnej w toku tego postępowania, to udzielone pełnomocnictwo obejmuje również postępowanie zabezpieczające, o którym mowa w art. 33 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O.p.

Sąd stwierdził, że jeżeli podatnik ustanawia pełnomocnika do reprezentowania jego interesów (praw i obowiązków) w powyższych postępowaniach, to oznacza, że odnosi się to również do czynności, które organ podatkowy zgodnie z prawem może podejmować w ramach tych postępowań, a zmierzających do zabezpieczenia wykonania zobowiązań podatkowych, których postępowania te dotyczą. Ustanowienie pełnomocnika w tych postępowaniach oznacza, że jest on uprawniony do reprezentowania strony (podatnika) we wszystkich czynnościach, które nie wymagają jej osobistego udziału, w tym do podejmowanych w ramach tych postępowań czynności zabezpieczających. Przyznanie w tym zakresie pełnomocnikowi strony również prerogatyw do odbioru pism (decyzji) związanych z czynnościami zabezpieczającymi podejmowanymi w ramach tych postępowań pozostaje w zgodności z zasadą szybkości postępowania (art. 125 O.p.) oraz zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu (art. 123 O.p.).

I SA/Gd 581/22

W uzasadnieniu wyroku poruszono kwestię zasadności odmowy wszczęcia postępowania na podstawie art. 165a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O.p. w sprawie stwierdzenia nadpłaty w kontekście realizacji zasady wynikającej z art. 121 O.p.

Sąd przyjął, że następcze stwierdzenie wadliwej implementacji przepisu, nie powinno - w myśl zasady zaufania do organów podatkowych - prowadzić do przerzucania na podatników skutków nieprawidłowo wdrożonej dyrektywy. Obowiązkiem organów było dokonanie analizy pisma pod względem jego treści i możliwości załatwienia jej w inny sposób. Organy powinny zatem, w myśl zasady wynikającej z art. 121 O.p. poinformować Stronę o przepisach prawa podatkowego pozostających w związku z przedmiotem tego postępowania i załatwić sprawę, w taki sposób, aby uchronić Stronę przed poniesieniem odpowiedzialności za błędy popełnione przez ustawodawcę.

Sytuację prawną skarżącego organy oceniały w kontekście możliwości zastosowania przepisów art. 72 § 1 O.p. (dotyczącego zwrotu nadpłaty) oraz art. 77 § 1 pkt 4a O.p. (dotyczący stwierdzenia nadpłaty). W sytuacji gdy podatnik powoływał się na wyrok TSUE w sprawie C-335/19, organ powinien był rozważyć i zwrócić się do strony o sprecyzowanie żądania, informując o treści art. 240 O.p.

I SA/Gd 380/22

W sprawie dotyczącej określenia zobowiązania w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego, zakupu i sprzedaży pojazdów osobowych określonych pierwotnie jako ciężarowe konieczne było zbadanie kwestii przedawnienia zobowiązania podatkowego na podstawie art. 70 O.p.

Sąd wskazał, iż obligatoryjnym warunkiem zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego jest wszczęcie postępowania karnoskarbowego i zawiadomienie podatnika o tym fakcie przed upływem pięcioletniego terminu przedawnienia. Jeżeli po wszczęciu dochodzenia wydano jeszcze kilka postanowień o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów, w których de facto dodano kolejne pojazdy, nie można poczynić założenia, że wszczęte we wcześniejszej dacie postępowanie dotyczyło wszystkich pojazdów, łącznie z tymi, które w momencie wydania przedmiotowego postanowienia nie były w nim wymienione.

Chwilę wszczęcia postępowania karnoskarbowego w rozumieniu art. 70 § 6 pkt 1 O.p. wyznacza moment rzeczywistego objęcia konkretnego pojazdu toczącym się postępowaniem, nie zaś jego formalne wszczęcie, w którym opis czynu sformułowano z pominięciem tegoż samochodu.

I SA/Gd 216/22

Istotą sporu zaistniałego na skutek wydanej indywidualnej interpretacji podatkowej jest kwestia ustalenia, czy w opisaney we wniosku działalności polegającej na wewnątrzspółnotowym nabywaniu poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, wyrobów energetycznych wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy o podatku akcyzowym, w opakowaniach jednostkowych o pojemności do 5 litrów lub 5 kilogramów włącznie, z przeznaczeniem do sprzedaży detalicznej na cele inne niż opałowe, jako dodatki lub domieszki paliw silnikowych, można zastosować stawkę akcyzy zgodnie z art. 89 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2022 r., poz. 143).

Sąd, dokonując analizy stanowiska organu zawartego w przedmiotowej interpretacji indywidualnej, wskazał, że zasadniczo ogranicza się ono do zakwestionowania stanowiska wnioskodawczyni i stwierdzenia, że spółka nie będzie uprawniona do zastosowania zerowej stawki akcyzy. Przedstawione w interpretacji uzasadnienie, z uwagi na arbitralny charakter postawionych tez i ogólnikowy charakter przywołanych argumentów, nie odpowiada wymogom narzuconym przez przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. O.p. Uzasadnienie prawne organu powinno zawierać nie tylko argumentację prawną na poparcie stanowiska organu w sprawie, ale również wskazywać, przy użyciu również argumentów prawnych, dlaczego stanowisko wnioskodawcy zostało uznane za nieprawidłowe. Brak przy tym uzasadnienia prawnego w rozumieniu art. 14c O.p., może polegać nie tylko na całkowitym braku argumentacji prawnej, ale również na przytoczeniu w interpretacji jedynie ogólnych tez dotyczących wykładni analizowanego przepisu, a także na braku stanowiska co do całości przedstawionego we wniosku problemu.

III SA/Gd 990/21

Sąd uwzględnił skargę na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wynagrodzenia za czynności kuratora ustanowionego w ramach postępowań podatkowych.

Sąd, oceniając kwestię właściwości organu, który przyznaje wynagrodzenie kuratorowi ustanowionemu przez sąd na podstawie art. 184 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego na skutek wniosku złożonego przez organ podatkowy w trybie art. 138 § 1 O.p., wykazał, że kwestia ta nie jest w orzecznictwie sądowym oceniana jednolicie.

Sąd podzielił stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1989 r. sygn. akt III CZP 117/88, zgodnie z którym sprawowanie kurateli przez

przedstawiciela strony postępowania administracyjnego ze względu na jej charakter ściśle związany z konkretnym postępowaniem administracyjnym, wynagrodzenie kuratora należy do kosztów postępowania administracyjnego i powinno być ustalane przez organ administracji.

Jak wyjaśnił Sąd, w sytuacji gdy sąd powszechny uznał się niewłaściwym do ustalenia wysokości wynagrodzenia kuratora, taki bowiem w istocie charakter ma postanowienie odmawiające ustalenia wynagrodzenia z uwagi na brak właściwości sądu powszechnego do ustalenia jego wysokości, rzeczą organu podatkowego jest rozpoznanie złożonego wniosku. W postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie przepisów k.p.a., zgodnie z art. 66 § 4 k.p.a. organ nie może zwrócić podania z tej przyczyny, że właściwy w sprawie jest sąd powszechny, jeżeli w tej sprawie sąd uznał się już za niewłaściwy. Mimo braku takiego unormowania w przepisach Ordynacji podatkowej, za niedopuszczalną uznać należy sytuację, w której zarówno sąd powszechny, jak i organ administracji, uznałyby się za niewłaściwe do rozpoznania złożonego przez kuratora wniosku o przyznanie należnego za dokonane czynność wynagrodzenia.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2021, poz.735 ze zm. – dalej k.p.a.)

I SA/Gd 75/22

Spór w sprawie dotyczył oceny zasadności nałożenia na stronę obowiązku zwrotu udzielonej dotacji oświatowej.

Sąd wskazał, że w świetle przepisu art. 80 k.p.a. niedopuszczalna jest sytuacja, w której o mocy dowodowej określonego dowodu decydować ma czas, w którym został on przedłożony organowi w trakcie trwającego postępowania administracyjnego. Przepisy k.p.a. nie wprowadzają bowiem zasady prekluzji dowodowej rozumianej jako dopuszczalność przedstawienia dowodów wyłącznie na określonym etapie postępowania. Nie można zatem negować wiarygodności dowodu tylko z tej przyczyny, że strona złożyła go dopiero po zapoznaniu się z wynikami przeprowadzonej kontroli. Sąd przypomniał, że o uznaniu dowodu za niewiarygodne źródło informacji decyduje analiza tego dowodu w kontekście całego zebranego materiału dowodowego.

II SA/Gd 611/22

W niniejszej sprawie kontroli Sądu poddane zostało postanowienie organu odwoławczego, którym organ ten stwierdził niedopuszczalność wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy. Organ odwoławczy uznał, że skoro postanowienie z 16 marca 2021 r. skarżąca odebrała 2 kwietnia 2021 r., zaś wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy nadała listem poleconym 30 marca 2021 r., to wniosek ten został wniesiony przedwcześnie, tj. zanim postanowienie z 16 marca 2021 r. zostało skarżącej doręczone.

Sąd podzielił stanowisko organu, że co do zasady wniesienie środka zaskarżenia (odwołania, zażalenia, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) przed dniem doręczenia stronie rozstrzygnięcia, tj. przed wejściem danego rozstrzygnięcia do obrotu prawnego, powoduje niedopuszczalność środka zaskarżenia. Sąd zaznaczył, że odnosi się to tylko do sytuacji, gdy środek zaskarżenia wniesiony jest od rozstrzygnięcia, które nie weszło do obrotu prawnego. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie, albowiem postępowanie administracyjne zostało zainicjowane jednym wnioskiem złożonym przez kilku wnioskodawców. Wobec

wszystkich wnioskodawców organ pierwszej instancji wydał jedno rozstrzygnięcie (postanowienie z 16 marca 2021 r.), które w różnych datach zostało doręczone poszczególnym wnioskodawcom.

W ocenie Sądu, przedwczesność środka zaskarżenia należy odnosić nie do daty sformalizowanego doręczenia rozstrzygnięcia danej stronie, lecz do daty wejścia tego rozstrzygnięcia do obrotu prawnego, co następuje zasadniczo z dniem dokonania pierwszego skutecznego doręczenia rozstrzygnięcia którejkolwiek ze stron postępowania.

W sytuacji wcześniejszego zapoznania się przez skarżącą z treścią postanowienia w związku z doręczeniem innemu wnioskodawcy termin do złożenia wniosku został przez skarżącą dochowany.

III SA/Gd 821/21

Sąd uchylił decyzję organu odwoławczego, który – działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. - uchylił decyzję organu pierwszej instancji w części dotyczącej terminu uiszczenia kosztów odholowania pojazdu, w sytuacji, w której organ pierwszej instancji nałożył obowiązek zapłaty kosztów powstałych odholowania pojazdu na parking strzeżony w terminie 30 dni od daty, w której decyzja stanie się ostateczna.

Sąd przychylił się do stanowiska, akcentującego konieczność wydania przez organ odwoławczy w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. „pełnego” rozstrzygnięcia rozpatrywanej w zakresie określonym żądaniem sformułowanym we wniesionym do tego organu środku zaskarżenia sprawy, oznaczającego, że w sytuacji, gdy organ odwoławczy jedynie w pewnej części uchyla pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie (decyzję), to musi także orzec co do pozostałej (nieuchylonej) części tegoż rozstrzygnięcia (pierwszoinstancyjnej decyzji).

Z tego powodu w ocenie Sądu należało zaskarżoną decyzję uznać za wydaną z naruszeniem prawa, tj. art. 138 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.a., jednocześnie wskazując, że - mając na uwadze stwierdzone w orzecznictwie rozbieżności w interpretacji wskazanych przepisów – nie można naruszeniu temu nadać charakteru rażącego, a w konsekwencji, zgodnie z żądaniem strony skarżącej, stwierdzić nieważności zaskarżonej decyzji.

Sąd zwrócił uwagę, że podjęte w okolicznościach niniejszej sprawy rozstrzygnięcie w zaskarżonej decyzji, w którym organ odwoławczy wyłącznie uchyla we wskazanej części pierwszoinstancyjną decyzję, stanowi naruszenie art. 138 § 1 pkt 2 in fine k.p.a., który w przypadku uchylenia zaskarżonej decyzji w części, w jakiej prowadzone w tym zakresie przez organ I instancji postępowanie okazało się być bezprzedmiotowe, nakazuje również orzec o umorzeniu postępowania pierwszej instancji w tej części.

III SA/Gd 964/21

Sąd, oddalając skargę na decyzję w przedmiocie kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego, wyraził pogląd, że przepis art. 139 k.p.a. zakazuje organowi odwoławczemu pogorszenia sytuacji strony jedynie w porównaniu do decyzji organu pierwszej instancji, nie zaś w stosunku do własnej decyzji wyeliminowanej uprzednio z obrotu prawnego.

Sąd uznał, że art. 139 k.p.a. nie obejmuje problematyki pogarszania sytuacji strony postępowania przez organ administracji publicznej ponownie rozpatrujący sprawę po orzeczeniu kasacyjnym sądu administracyjnego. Regulacja chroniąca stronę przed pogorszeniem jej sytuacji w wyniku wniesienia skargi do sądu administracyjnego zawarta jest w art. 134 § 2 p.p.s.a. Adresatem tej normy jest Sąd,

w związku z czym organ odwoławczy wydając decyzję nie mógł tego przepisu ani zastosować ani tym bardziej naruszyć. Natomiast ewentualne naruszenie przez Sąd art. 134 § 2 p.p.s.a. mogło stanowić podstawę zaskarżenia tego wyroku skargą kasacyjną.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 329 ze zm. – dalej p.p.s.a.)

I SAB/Gd 18/22

W przedmiotowej sprawie strona wniosła skargę na bezczynność naczelnika urzędu skarbowego mającą polegać na niewydaniu decyzji administracyjnej w przedmiocie wniosku dotyczącego wyrażenia zgody na wykreślenie hipotek przymusowych.

Sąd rozpoznając skargę stwierdził, że nie jest właściwy do rozstrzygnięcia istniejącego sporu i działając na podstawie art. 58 1 pkt 1 p.s.s.a. skargę odrzucił.

Sąd stwierdził, że cywilny charakter sprawy o wykreślenie wpisu hipoteki z księgi wieczystej wyklucza przyjęcie, że wyrażenie zgody lub odmowa wyrażenia zgody na wykreślenie hipoteki wymaga od organu podatkowego wydania decyzji, czy też wydania innego aktu administracyjnego. Wniosek dłużnika w tym zakresie nie wszczyna postępowania administracyjnego, bowiem nie wymaga załatwienia w drodze władczego, jednostronnego rozstrzygnięcia organu w formie decyzji administracyjnej.

II SAB/Gd 129/22, II SAB/Gd 133/22, II SAB/Gd 118/22, II SAB/Gd 119/22, II SAB/Gd 122/22, II SAB/Gd 121/22, II SAB/Gd 120/22, II SAB/Gd 115/22, II SAB/Gd 116/22, II SAB/Gd 113/22, II SAB/Gd 112/22, II SAB/Gd 99/22, II SAB/Gd 114/22, II SAB/Gd 109/22, II SAB/Gd 96/22, II SAB/Gd 92/22,

W sprawach o powołanych wyżej sygnaturach Sąd, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., odrzucił skargi na bezczynność wójtów i burmistrzów, polegającą na niezapewnieniu skarżącej dostępu do kompletnego zbioru danych przestrzennych miejscowych planów miasta, który to obowiązek, zdaniem skarżącej, wynika z art. 67c ust. 3 oraz art. 67a – 67c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2022 r., poz. 503), art. 9 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz.U. z 2021 r., poz. 214) oraz z przepisów rozporządzenia Komisji Europejskiej (UE) nr 1088/2010 z dnia 23 listopada 2010 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 976/2009 w zakresie usług pobierania i usług przekształcania.

Sąd stwierdził, że nie jest władny do dokonania kontroli organu administracji publicznej w zakresie sprowadzającym się w istocie do oceny sposobu i prawidłowości prowadzenia przez ten organ udostępnianego publicznie zbioru danych odnoszących się do obowiązującej dokumentacji zagospodarowania przestrzennego gminy.

Sąd wyjaśnił, że w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. za czynność z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, która podlegałaby zaskarżeniu do sądu administracyjnego, nie można uznać sposobu utworzenia i prowadzenia zbiorów danych przestrzennych, jak również ich merytorycznej zawartości.

Prawidłowość prowadzenia rejestrów publicznych w postaci zbiorów usług i danych przestrzennych nie podlega kontroli sądów administracyjnych. Poza zakresem kontroli sądowoadministracyjnej pozostaje bowiem bezczynność organów

w zakresie wywiązywania się przez nie z obowiązków, których realizacja nie przybiera postaci aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, objętych dyspozycją art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. (argument a contrario z art. 3 § 2 pkt 8) ani postaci innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w k.p.a. (art. 3 § 2 pkt 9 p.p.s.a.).

II SAB/Gd 101/22

W skardze wniesionej w niniejszej sprawie skarżąca zarzucała organowi nadzoru budowlanego bezczynność, polegającą na niepodjęciu przez ten organ działań zmierzających do wykonania przez właściciela nieruchomości sąsiedniej, nałożonego na niego decyzją wydaną na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2020 r., poz. 1333 ze zm.) obowiązku.

Sąd uznał, że skarga na bezczynność organu nadzoru budowlanego w egzekucji obowiązku niepieniężnego wynikającego z decyzji tego organu nie mieści się w katalogu spraw określonych w art. 3 p.p.s.a.

Sąd wskazał przy tym, że procedura egzekwowania obowiązków nałożonych w drodze decyzji administracyjnej unormowana została w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2022 r., poz. 479 ze zm.). Przepis art. 6 § 1a powołanej ustawy stanowi, że na bezczynność wierzyciela w podejmowaniu czynności, o których mowa w § 1, skarga służy podmiotowi, którego interes prawny lub faktyczny został naruszony w wyniku niewykonania obowiązku oraz organowi zainteresowanemu wykonaniem obowiązku. Postanowienie w sprawie skargi wydaje organ wyższego stopnia. Na postanowienie oddalające skargę przysługuje zażalenie. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmowane jest jednolicie, że podmioty, wymienione w art. 6 § 1a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, nie są stronami postępowania egzekucyjnego i na mocy wymienionego przepisu służy im wyłącznie, w przypadku bezczynności wierzyciela, uprawnienie do wniesienia skargi do organu wyższego stopnia.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a - sąd administracyjny jest właściwy jedynie w sprawach skarg na postanowienie organu wyższego stopnia oddalające skargę na bezczynność wierzyciela, wydane na podstawie art. 6 § 1a p.e.a. Tryb skargi na bezczynność organów - przewidziany w art. 3 § 2 p.p.s.a. - stosowany jest tylko wówczas, gdy nie ma innego sposobu kwestionowania bezczynności organów administracji.

III SAB/Gd 150/21

Sąd, odrzucając na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. skargę na bezczynność organu administracji publicznej w przedmiocie rozpoznania wniosku w sprawie zmiany organizacji ruchu, wyjaśnił, że błędne jest stanowisko organu, jakoby zmiana organizacji ruchu nie była sprawą indywidualną dotyczącą tylko skarżącego. Zdaniem Sądu orzecznictwo sądowoadministracyjne dopuszcza skargę na zatwierdzenie projektu zmiany organizacji ruchu. Nie jest natomiast dopuszczalne wniesienie skargi na bezczynność polegającą na braku wydania takiego zarządzenia w zakresie zarządzania ruchem, skoro zarządzenie zatwierdzające projekt organizacji ruchu jest aktem, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.

III SA/Gd 618/22

Sąd na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. odrzucił skargę mieszkańca na uchwałę Rady Miejskiej o udzieleniu Burmistrzowi Miasta wotum zaufania.

W ocenie Sądu, nie sposób uznać, by zaskarżona uchwała naruszała jakikolwiek interes prawny lub uprawnienie skarżącego, tj. odbierała lub ograniczała jakiekolwiek jego prawo wynikające z przepisów prawa, bądź też nakładała nań nowy obowiązek lub zmieniała obowiązek dotychczasowy. Nie istnieje związek między uchwałą o udzieleniu wotum zaufania prezydentowi miasta, a prawnie gwarantowaną sytuacją prawną mieszkańca tego miasta.

Zgodnie z aktualną linią orzeczniczą sądów administracyjnych brak jest przesłanki naruszenia interesu prawnego, umożliwiającego zaskarżenie uchwały o nieudzieleniu wotum zaufania, nawet po stronie prezydenta, burmistrza lub wójta gminy, któremu nie udzielono wotum zaufania. Uchwała w sprawie wotum zaufania jest bowiem jedynie wyrazem politycznej oceny działalności wójta, burmistrza lub prezydenta miasta przez organ kontrolujący – radę gminy.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1427 ze zm.– dalej u.p.e.a.)

I SA/Gd 1481/21

Sąd stwierdził, że rozstrzygnięcie w przedmiocie zwolnienia spod egzekucji składnika majątkowego stanowiącego świadczenie emerytalne ma charakter uznaniowy. Świadczy o tym przede wszystkim użycie w art. 13 § 1 u.p.e.a. sformułowania "może" oraz zwrotu nieostrego "ważny interes". Rozstrzygnięcie podjęte w ramach uznania administracyjnego powinno być szczególnie przekonująco, wyczerpująco i jasno uzasadnione, zarówno co do faktów, jak i co do prawa, tak aby nie było wątpliwości, że wszystkie okoliczności sprawy zostały głęboko rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją.

Sąd stanął na stanowisku, że posługując się kryterium niedookreślonym (ocennym) prawodawca pozostawił organom administracji margines swobody w zakresie oceny stanu faktycznego i konkluzji wynikających z tej oceny. Pozostawienie takiej swobody nie oznacza w żadnej mierze dowolności w ocenie stanu faktycznego. Im bardziej bowiem niedookreślone są przesłanki podjęcia rozstrzygnięcia, tym bardziej szczegółowe, przekonujące i pełne musi być uzasadnienie powodów przyjęcia przez organ stosujący prawo danego rozumienia określonego pojęcia.

I SA/Gd 1195/11

Sąd oddalając skargę na postanowienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Gdańsku, podzielił stanowisko organu, że złożenie przez stronę wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu (celem wniesienia skarg kasacyjnych) oraz rozpoznanie skarg przez Sąd po ewentualnym przywróceniu terminu nie stanowią przesłanek wskazanych w art. 56 u.p.e.a. jako przesłanek zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

I SA/Gd 278/22

Sąd, uwzględniając skargę, wskazał, że warunkiem formalnym wykonania postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym jest skuteczne doręczenie postanowienia. Organ nadzoru jest zobowiązany do badania kwestii dopuszczalności prowadzenia postępowania zabezpieczającego, a w sytuacji stwierdzenia zaistnienia

przeszkód do jego prowadzenia - umorzyć postępowanie. Wadliwość doręczenia postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym uzasadnia stwierdzenie zaistnienia przesłanki niedopuszczalności postępowania w rozumieniu art. 59 § 1 pkt 1 u.p.e.a.

WYDZIAŁ I

1. Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (t. j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1043 – dalej u.p.s.d.)

I SA/Gd 1093/21

Spór w sprawie dotyczył kwestii przedawnienia prawa do wydania decyzji ustalającej zobowiązanie podatkowe w podatku od spadków i darowizn.

Sąd, wskazując art. 6 ust. 4 u.p.s.d. stanął na stanowisku, że powstanie (odnowionego) obowiązku podatkowego wymaga zaistnienia dwóch przesłanek. Pierwszą przesłanką jest niezgłoszenie nabycia do opodatkowania, a zatem brak złożenia zeznania podatkowego, drugą stwierdzenie nabycia pismem (w przypadku dziedziczenia może to być sądowe stwierdzenie nabycia spadku, ale również notarialny akt poświadczenia dziedziczenia). Powstanie obowiązku podatkowego na gruncie art. 6 ust. 4 u.p.s.d. jest okolicznością następczą wobec braku złożenia zeznania przez podatnika.

Zgodnie z art. 6 ust. 4 u.p.s.d. obowiązek podatkowy odnawia się z chwilą uprawomocnienia się postanowienia stwierdzającego nabycie spadku.

W ocenie Sądu odnowienie niezgłoszonego do opodatkowania obowiązku podatkowego z tytułu nabycia spadku, w rozumieniu art. 6 ust. 4 u.p.s.d., nie implikuje po stronie spadkobiercy obowiązku złożenia zeznania podatkowego. W konsekwencji w sytuacji prawnej określonej w art. 6 ust. 4 u.p.s.d. nie ma zastosowania pięcioletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 68 § 2 pkt 1 i 2 Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 438/22

Sąd wskazał w uzasadnieniu, że o rozpoczęciu biegu terminu do złożenia zgłoszenia nabycia rzeczy i praw majątkowych uprawniającego do uzyskania zwolnienia z opodatkowania decyduje data uprawomocnienia się orzeczenia o stwierdzeniu nabycia spadku, a nie dzień, w którym wydano postanowienie stwierdzające prawomocność tego orzeczenia. Postanowienie o stwierdzeniu prawomocności orzeczenia sądu ma bowiem charakter deklaratoryjny, a jego funkcją jest wyłącznie potwierdzenie daty, z jaką orzeczenie sądowe stało się prawomocne. Dla obliczenia terminu, o jakim mowa w art. 4a ust. 1 pkt 1 u.p.s.d, bez znaczenia pozostaje data, w której sąd, po odrzuceniu wniesionej apelacji od postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, wydał postanowienie stwierdzające prawomocność orzeczenia.

Sąd uznał, że zwolnienie z opodatkowania na podstawie przesłanek wskazanych w art. 4a ust. 2 u.p.s.d. ma zastosowanie wówczas, gdy nabywca dowiedział się o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych po upływie terminów wskazanych w art. 4a ust. 1 pkt 1 u.p.s.d. i art. 4a ust. 1a u.p.s.d. Jeżeli nabywca dowiedział się o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych przed upływem tych terminów, regulacja dotycząca doprecyzowania warunku zgłoszenia, a zatem także wydłużenia terminu realizacji warunku zgłoszenia nie ma zastosowania. Zdaniem Sądu, z treści art. 4a ust. 2 u.p.s.d. wynika, że chodzi w nim o sytuacje, w których nabywca dowiedział się o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych po upływie terminów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a. Tylko w takich sytuacjach bieg

terminu 6 miesięcy na dokonanie zgłoszenia biegnie od początku. Jeżeli podatnik dowiedział się o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych w trakcie biegu pierwotnego terminu na zgłoszenie, ust. 2 art. 4a u.p.s.d. nie ma w ogóle zastosowania.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t. j. 2021 r., poz. 1128 ze zm. – dalej u.p.d.o.f.)

I SA/Gd 695/22

Zdaniem Sądu, z akt sprawy bezspornie wynika, że skarżący nie rozliczył ze spółką jawną w całości pobranych przez lata 2011-2014 zaliczek na poczet przyszłych zysków. Po stronie podatnika wystąpił przychód z nieodpłatnych świadczeń, o którym mowa w art. 14 ust. 2 pkt 8 u.p.d.o.f. Przychód powinien zostać określony w wysokości odsetek, jakie wspólnik musiałby zapłacić, gdyby pobrane w formie zaliczki środki, w części niezwróconej spółce oraz stanowiącej nadwyżkę ponad udział wspólnika w zysku spółki, stanowiły pożyczkę - stosownie do art. 11 ust. 2a pkt 4 u.p.d.o.f. Wspólnik, który nieodpłatnie dysponował nienależnymi mu środkami pieniężnymi, korzystał z cudzego kapitału, tj. środków pieniężnych należących się spółce.

Zdaniem Sądu, po zakończeniu roku rozliczeniowego pobrana zaliczka traci swój charakter. Nierozliczona zaliczka na poczet zysku, w sytuacji gdy zysku tego spółka nie osiągnęła, staje się nieodpłatnym świadczeniem uzyskanym od spółki.

I SA/Gd 293/22

Istotą sporu w sprawie była wykładnia art. 10 ust. 1 pkt 8 w zw. z art. 10 ust. 2 u.p.d.o.f. oraz ustalenie czy dokonana przez skarżącego sprzedaż nieruchomości nastąpiła przed upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło jej nabycie. Organy obu instancji uznały, że przedmiotowa nieruchomość została nabyta w dniu 2 grudnia 2016 r., nie zaś 2 września 2011 r. Decydujące znaczenie miała bowiem chwila złożenia oświadczenia o wyrażeniu zgody na powrotne przeniesienie własności nieruchomości w formie aktu notarialnego i odpowiednie wpisy w księdze wieczystej nieruchomości. W ocenie skarżącego na skutek zawartej umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nie doszło do ostatecznego przeniesienia własności przez stronę.

Sąd uznał, że w każdym wypadku zaspokojenie się wierzyciela z przewłaszczonej rzeczy następuje nie z chwilą nabycia przez wierzyciela własności rzeczy, ale z chwilą dokonania czynności powodującej zaspokojenie się wierzyciela z tej rzeczy i prowadzącej do umorzenia w całości lub w części zabezpieczonej wierzytelności. Intencją umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nie jest samo przeniesienie własności rzeczy celem zaspokojenia zobowiązania (np. z umowy pożyczki), ale odpowiednia ochrona interesów wierzyciela na wypadek niewywiązania się przez dłużnika ze swoich obowiązków. Sąd wskazał, że ustawodawca w art. 10 ust. 2 pkt 1 u.p.d.o.f. wymieniając wprost umowę przewłaszczenia stwierdził, że taka umowa nie stanowi źródła przychodu z odpłatnego zbycia m.in. nieruchomości – do czasu ostatecznego przeniesienia własności przedmiotu umowy. Ustawodawca dostrzegł więc pewną odmienną odmienną takiego zbycia lub nabycia przedmiotu umowy.

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t. j. Dz.U. z 2021 r., poz. 685 ze zm. – dalej u.p.t.u.)

I SA/Gd 1699/21

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku od towarów i usług Sąd stanął na stanowisku, że w przedstawionym przez Wnioskodawcę opisie stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego transakcja sprzedaży samochodów osobowych, wykorzystywanych w związku z prowadzoną działalnością zwolnioną z opodatkowania – przy nabyciu których Spółce nie przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT – korzysta ze zwolnienia od podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2021 r., poz. 685 ze zm., dalej jako „u.p.t.u.”).

Sąd stwierdził, że celem unormowania ujętego w art. 43 ust. 1 pkt 2 u.p.t.u., którego treść od 1 stycznia 2014 r. odpowiada regulacji art. 136 lit. a Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.Urz. UE L z 2006 r. nr 347/1 ze zm.), było zapobieżenie podwójnemu opodatkowaniu towarów (kiedy to podatek naliczony, który był zawarty w cenie towarów bądź koszcie ich wytworzenia nie mógł być faktycznie odliczony, ze względu na wykorzystywanie towaru na cele działalności zwolnionej). Zwolnienie powinno zatem przysługiwać wówczas, gdy podatnik nie miał efektywnej możliwości odliczenia żadnej części podatku w związku z przeznaczeniem towarów do wykonywania działalności zwolnionej z podatku. Z faktu, że incydentalnie Spółka dokonywała czynności podlegających opodatkowaniu w postaci odpłatnego udostępniania samochodów dla celów prywatnych pracownikom i członkom zarządu nie sposób, w ocenie Sądu, wywodzić braku prawa do zwolnienia. Przypisywanie Spółce w takich warunkach wykorzystywania samochodów do działalności mieszanej, a nie zwolnionej, jest niedającym się pogodzić z celem zwolnienia uproszczeniem, pomijającym w szczególności okoliczność, na jaki cel samochody są faktycznie wykorzystywane.

4 Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t. j. Dz. U. z 2022 r., poz. 111 ze zm. – dalej p.c.c.).

I SA/Gd 1224/21

W ocenie Sądu zwolnieniem określonym w art. przepis art. 9 pkt 11 lit. a) p.c.c. może zostać objęta ta część majątku spółki komandytowej, na którą składają się wkłady opodatkowane podatkiem od czynności cywilnoprawnych. Niezależnie od faktu, czy następuje przekształcenie spółki osobowej w inną spółkę osobową, czy też spółki kapitałowej w spółkę osobową, mechanizm objęcia opodatkowaniem podatkiem od czynności cywilnoprawnych tej części majątku spółki, która uprzednio nie podlegała opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych, w obu przypadkach pozostaje niezmienny. Wkładem do spółki przekształcanej (spółki osobowej) jest bowiem wartość całego majątku spółki przekształcanej, niezależnie od tego, czy jest to spółka osobowa czy kapitałowa.

I SA/Gd 1523/21

Kluczowy problem sporny w rozpatrywanej sprawie wiąże się z rozstrzygnięciem, czy zawarta pomiędzy skarżącą spółką (pożyczkobiorcą) a pożyczkodawcą umowa pożyczki wygenerowana została w ramach prowadzonej

przez pożyczkodawcę działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług.

Zdaniem Sądu, o powołaniu się w rozumieniu art. 7 ust. 5 pkt 1 p.c.c. można mówić w sytuacji, gdy podatnik powołuje się na fakt zawarcia umowy pożyczki, któremu to powołaniu się towarzyszy zwykle określony punkt odniesienia, tj. aby w ramach czynionego wywodu, toku sprawy, coś wykazać, coś udowodnić, a nie tylko dla samego w sobie, rozumianego abstrakcyjnie w oderwaniu od towarzyszących okoliczności, powołania się na coś.

Sąd stwierdził, że organy orzekające w niniejszej sprawie nie przedstawiły argumentacji wskazującej na związek czynności strony skarżącej skutkujących powstaniem obowiązku w podatku od czynności cywilnoprawnych z zamiarem wywołania korzystnych dla niej skutków podatkowych w obszarze innej daniny niż wymieniony podatek, w sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 5 pkt 1 u.p.c.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wynikające z przyjęcia stawki podatku 20% od zawartej umowy pożyczki.

5 Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 1800 ze zm. – dalej u.p.d.o.p.)

I SA/Gd 1035/21

Spornym zagadnieniem w niniejszej sprawie była kwestia opodatkowania podatkiem u źródła przychodów należności licencyjnych za korzystanie, ulepszanie i rozwijanie utworów multimedialnych (w postaci m.in. gier komputerowych na aplikacje mobilne) będących w fazie prototypowej rozumianych jako utwór niedokończony - pełnoprawnie chroniony na mocy art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1231 ze zm.).

Sąd stanął na stanowisku, że wynagrodzenie z tytułu udzielonej licencji na korzystanie z oprogramowania komputerowego nie stanowi należności licencyjnych i nie podlega opodatkowaniu u źródła (w Polsce) zryczałtowanym podatkiem dochodowym stosownie do art. 21 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p.

Sąd stwierdził, że skoro w art. 12 ust. 3 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec, w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, sporządzonej w Berlinie dnia 14 maja 2003 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 12, poz. 90) i w art. 12 ust. 3 umowy zawartej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Południowej Afryki w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, sporządzonej w Warszawie 10 listopada 1993 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 28, poz. 124), definiując należności licencyjne nie wymieniono należności z tytułu korzystania z oprogramowania komputerowego, to stosownie do art. 3 ust. 2 tych umów (mając na uwadze obowiązujący w Polsce porządek prawny), nie można tych należności zaliczyć do żadnej z wymienionych tam grup, a w konsekwencji, nie mogą być opodatkowane w państwie ich powstania.

I SA/Gd 1187/21

W ocenie Sądu, przepis art. 16i ust. 5 u.p.d.o.p. pozwala podatnikom na zmianę stawek amortyzacyjnych w odniesieniu zarówno do przyszłych, jak i przeszłych rozliczeń podatkowych. Z językowego znaczenia regulacji prawnych wynika bowiem, że podatnicy mogą obniżyć stosowane stawki zaczynając od miesiąca (rozliczenia za ten miesiąc) - rozumianego jako punkt w czasie - w którym środki trwały zostały

wprowadzone do ich ewidencji lub od pierwszego miesiąca któregokolwiek z następnych lat podatkowych.

Ustawodawca w przepisach dotyczących amortyzacji w żaden sposób nie odnosi się do "okresów", czyli przedziałów czasu, których taka zmiana mogłaby dotyczyć. Z tych powodów przedmiotowej zmiany można dokonać zarówno "na bieżąco" - korygując stawki w odniesieniu do przyszłych okresów, jak i "wstecz" - za okresy wcześniejsze, z uwzględnieniem terminu przedawnienia.

Sąd uznał, że podatnicy mogą dokonywać zmiany stawek amortyzacyjnych z wykazu w dowolnym momencie, także za okres, w którym wskutek ponoszenia straty podatkowej ujmowane w trakcie trwania roku podatkowego odpisy amortyzacyjne nie wpływały na wysokość zobowiązania podatkowego.

I SA/Gd 1073/21

Sąd, uwzględniając skargę na interpretację indywidualną wskazał, że art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p., stanowiąc wyjątek od zasady określonej w art. 15 ust. 1 tej ustawy winien być interpretowany ściśle.

W ocenie Sądu kara umowna z tytułu nieterminowego wykonania usługi, nie podlega wyłączeniu przewidzianemu w art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p.

Przy ocenie dopuszczalności kwalifikowania do kosztów uzyskania przychodów wydatków z tytułu kar umownych i odszkodowań należy każdorazowo odnosić je do stanu faktycznego sprawy, prezentowanego we wniosku o udzielenie interpretacji prawa podatkowego, a także przykładać szczególne znaczenie do prawidłowej wykładni terminów "zachowanie" i "zabezpieczenie" źródła przychodów. Wydatek dokonany w celu zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów stanowi koszt uzyskania przychodu, jeżeli został poniesiony w celu utrzymania źródła przychodu w stanie nienaruszonym lub w celu zapewnienia bezpiecznego funkcjonowania źródła przychodu.

Uznając, że kara umowna z tytułu nieterminowego wykonania usługi nie mieści się w wyłączeniu przewidzianym w art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p., dopuszczalność jej zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów należy oceniać w świetle ogólnej reguły wyrażonej w art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p.

I SA/Gd 917/22

Sprawa dotyczyła zaliczenia do ukrytych zysków kosztów związanych z wykorzystywaniem przez pracowników niebędących współnikami samochodów osobowych spółki zarówno do celów służbowych, jak i osobistych, bez prowadzenia ewidencji przebiegu pojazdu.

Sąd wskazał, że pracownicy niebędący współnikami nie zostali wymienieni w definicji ukrytych zysków, zawartej w art. 28m ust. 3 u.p.d.o.p. Sąd przyjął, że jeżeli ze składnika majątku spółki korzysta pracownik niebędący współnikiem, podmiotem powiązany bezpośrednio lub pośrednio z podatnikiem lub z tym współnikiem, wydatki, odpisy amortyzacyjne oraz odpisy z tytułu trwałej utraty wartości tych składników majątku związane z ich używaniem nie mogą być uznane za ukryte zyski.

Sąd wskazał, że wykładnia systemowa przemawia za uznaniem, że na podstawie art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b) u.p.d.o.p. w związku z art. 28m ust. 1 pkt 2 i art. 28m ust. 3 ww. ustawy podlegającym opodatkowaniu zryczałtowanym CIT jest realizowane przez podatnika świadczenie niepieniężne równe 50% wydatków i odpisów amortyzacyjnych oraz odpisów z tytułu trwałej utraty wartości, związanych z używaniem samochodów osobowych, środków transportu lotniczego, taboru pływającego oraz innych składników majątku w przypadku składników majątku, które

nie są wykorzystywane wyłącznie na cele działalności gospodarczej, którego beneficjentem jako użytkownik jest udziałowiec, akcjonariusz albo wspólnik lub podmiot powiązany bezpośrednio lub pośrednio z podatnikiem lub z tym udziałowcem, akcjonariuszem albo wspólnikiem podatnika. Jeżeli użytkownikami samochodów osobowych podatnika, które nie są wykorzystywane wyłącznie na cele działalności gospodarczej są osoby nie będące udziałowcami, akcjonariuszami albo wspólnikami lub podmiotami powiązanymi, to nie występuje ukryta dywidenda i nie występuje opodatkowanie zryczałtowanym podatkiem CIT na podstawie art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b) u.p.d.o.p. w związku z art. 28m ust. 1 pkt 2 i art. 28m ust. 3 ww. ustawy.

I SA/Gd 1568/21

Sąd odniósł się do kwestii źródła przychodów z transakcji z udziałem instrumentów finansowych określonych w art. 7b ust. 1 u.p.d.o.p.

Sąd uznał, że przychody (straty) z tytułu realizacji transakcji z udziałem pozostałych instrumentów finansowych (tj. np. przychody o charakterze niezabezpieczającym przychodów/kosztów podatnika ww. działalności) należy kwalifikować do źródła: „zyski kapitałowe”.

Sąd wskazał, że pochodne instrumenty finansowe o charakterze niezabezpieczającym to takie instrumenty, które stanowią samoistne, niezależne operacje (niezwiązane z przedmiotem działalności podatnika), mające na celu osiągnięcie zysku z posiadanego kapitału. Natomiast instrumenty o charakterze zabezpieczającym to instrumenty, nie stanowiące samoistnych, niezależnych operacji zawieranych w celu osiągnięcia zysku z posiadanego kapitału, mające na celu zapewnienie stosownego zabezpieczenia dla określonego rodzaju działalności podmiotu (w szczególności zabezpieczenie przychodów/kosztów tej działalności).

6 Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 888 ze zm. – dalej u.p.c.a.)

I SA/Gd 350/22

We wskazanej sprawie Sąd rozważał, czy do określenia wysokości podwyższonej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wystarczające jest jednorazowe niedopełnienie obowiązku selektywnego zbierania odpadów, czy konieczne jest stwierdzenie, że zobowiązany notorycznie narusza wskazany obowiązek.

Sąd wskazał, że wynikający z art. 6ka u.c.p.g. sposób sformułowania przesłanki powiadomienia przez organ odbierający odpady komunalne wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz właściciela nieruchomości daje podstawę do przyjęcia, że czynności te powinny być podjęte także w przypadku jednorazowego niedopełnienia obowiązku. Ustawodawca nie dookreślił pojęcia niedopełnienia obowiązku selektywnego zbierania odpadów. W przepisie nie ma mowy o "uporczywości", czy "notoryczności" niesegregowania odpadów. Pojęcia te nie stanowią zatem elementów norm prawnych wyrażonych w art. 6ka u.p.c.g. i w związku z tym nie podlegają ocenie jako przesłanki rozstrzygnięcia przez organ administracji.

W ocenie Sądu wykazanie choćby jednego przypadku nieprzestrzegania przyjętej zasady segregacji odpadów pociąga za sobą obowiązek nałożenia na podmiot zainteresowany opłaty w stawce właściwej dla nieselektywnego zbierania odpadów.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2021 r., poz. 888 ze zm.) – zwanej dalej u.c.p.g.

II SA/Gd 549/21

Skarżący wniósł skargę na decyzję nakładającą na niego administracyjną karę pieniężną za przekazanie rocznego sprawozdania po terminie. Organ zastosował przepis art. 9xaa pkt 2 u.c.p.g., nie rozważając możliwości odstąpienia od jej nałożenia.

Sąd stwierdził, że ze względu na określoną w art. 189a § 1 i 2 k.p.a. zasadę subsydiarnego stosowania przepisów ogólnych Działu IVa k.p.a. w sprawie ma zastosowanie instytucja odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przewidzianej w art. 189f k.p.a.

Sąd wskazał uchwałę NSA z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt I III OPS 1/21.

2. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2020 r., poz. 1683 ze zm.)

II SA/Gd 67/22

W rozpoznawanej sprawie Sąd, uchylając postanowienie organu stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania od oszacowania szkody w uprawach i płodach rolnych, stanął na stanowisku, że organ nie zebrał wyczerpująco całego materiału dowodowego, a w konsekwencji nie rozważył go i nie poddał ocenie, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 7, art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 49a ust. 1 Prawa łowieckiego.

Sąd zwrócił uwagę, że o ile uczestnictwo w czynności szacowania jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem właściciela albo posiadacza gruntów rolnych, o tyle na dzierżawcy albo zarządcy obwodu łowieckiego spoczywa obowiązek zawiadomienia właściciela albo posiadacza gruntów rolnych o tej czynności. Obowiązek ten wynika z art. 46c ust. 4 Prawa łowieckiego.

Zgodnie z art. 46d ust. 1 Prawa łowieckiego początek biegu terminu do złożenia odwołania wyznacza czynność podpisania protokołu. Termin do wniesienia odwołania należy zatem liczyć od tej czynności, chyba że zostanie ustalony termin podpisania protokołu odmienny niż data szacowania. Są to zatem okoliczności o zasadniczym znaczeniu i wymagają wyjaśnienia w sposób niebudzący wątpliwości.

3. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1333 ze zm.)

II SA/Gd 16/22

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie była decyzja nakazująca skarżącej rozbiórkę budynku biurowego dla obsługi schroniska dla bezdomnych zwierząt wybudowanego bez wymaganego pozwolenia na budowę.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że skarżący nie dokonał zgłoszenia zamiaru budowy przedmiotowego obiektu ani nie uzyskał pozwolenia na jego budowę.

Sąd uznał, że prawidłowe ustalenia faktyczne determinują tryb i warunki legalizacji oraz wpływają na uwarunkowania ewentualnej rozbiórki. W toku postępowania wyjaśniającego konieczne jest zatem szczegółowe scharakteryzowanie obiektu objętego działaniami kontrolnymi, w tym dokładne określenie jego usytuowania na nieruchomości, wskazanie jego parametrów oraz szczegółów konstrukcyjnych

mających wpływ na kwalifikację jako określonego rodzaju obiektu budowlanego, tj. budynku, budowli, obiektu malej architektury bądź tymczasowego obiektu budowlanego.

Sąd nie zaakceptował kwalifikacji samowolnie wzniesionego obiektu jako budynku ze względu na brak spełnienia normatywnych przesłanek z art. 3 pkt 2 Prawa budowlanego. Utożsamianie związania z gruntem wyłącznie z jego fizyczną trwałością, będącą skutkiem odporności na czynniki atmosferyczne, doprowadziło do wadliwej wykładni pojęcia budynku i w konsekwencji do błędnej kwalifikacji obiektu. Prawidłowa kwalifikacja obiektu, determinująca ocenę wymogów Prawa budowlanego, przekłada się również na uwarunkowania ewentualnej rozbiórki.

II SA/Gd 331/21

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 331/21 Sąd uchylił decyzję, mocą której nakazano skarżącemu rozbiórkę obiektu budowlanego nietrwale związanego z gruntem (na stopach betonowych) o konstrukcji drewnianej, pełniącego funkcję rekreacji indywidualnej.

Sąd wskazał, że decyzja o rozbiórce, wydawana na podstawie art. 48 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy – Prawo budowlane, z uwagi na jej doniosłość, powinna być sformułowana jasno i bez niedomówień, tak, aby mogła być należyście wykonana lub wyegzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym. Precyzyjne rozstrzygnięcie organu powinno być zawarte w sentencji decyzji nakazującej rozbiórkę, gdyż przedmiotem egzekucji jest obowiązek wynikający z rozstrzygnięcia zawartego w decyzji administracyjnej a nie jej uzasadnienia. Obowiązek precyzyjnego określenia w wydanej przez organ odwoławczy decyzji rozstrzygnięcia wynika ponadto z treści art. 107 § 1 k.p.a., zgodnie z którym decyzja zawiera m.in. rozstrzygnięcie (pkt 5) i uzasadnienie faktyczne i prawne (pkt 6).

Zgodnie z art. 3 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane budynkiem jest obiekt budowlany trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundamenty i dach. Brak ustawowej definicji fundamentu powoduje, że konieczne jest określenie podstawowej cechy charakteryzującej fundament, zgodnie z językiem potocznym.

II SA/Gd 694/21

W przedmiotowej sprawie Sąd, oddalając skargę, podzielił stanowisko organów, że będący przedmiotem postępowania obiekt o konstrukcji stalowej obłożony powłoką z tworzywa sztucznego w kształcie kopuły sferycznej jest budynkiem trwale związanym z gruntem.

Odwołując się do definicji budynku z art. 3 pkt 2 Prawa budowlanego Sąd wskazał, że rozpięta na stalowej konstrukcji powłoka z tworzywa sztucznego skutecznie wydziela obiekt z przestrzeni, spełnia zatem przesłankę do uznania jej za przegrodę budowlaną. Oceniając przesłankę trwałego związania z gruntem Sąd zwrócił uwagę, że obiekt jest posadowiony na betonowych fundamentach punktowych, do których za pomocą śrub przymocowano drewniane legary, przez co stanowią one elementy trwałego powiązania obiektu z podłożem, dają mu stabilność i odporność na warunki zewnętrzne.

Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 3 pkt 7 Prawa budowlanego przez roboty budowlane należy rozumieć nie tylko budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego, a w niniejszej sprawie sporny obiekt został wzniesiony przy zastosowaniu jednego z rodzajów prac budowlanych, tj. montażu.

4. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 2268).

II SA/Gd 266/22

W niniejszej sprawie Sąd wskazał, że z dniem 12 stycznia 2022 r., na mocy ustawy z dnia 17 listopada 2021 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (Dz.U. z 2022 r., poz. 66), do art. 64 ustawy o pomocy społecznej dodany został pkt 7 umożliwiający osobie obowiązanej do wnoszenia opłaty wykazanie, że osoba kierowana do domu pomocy społecznej lub mieszkańiec domu rażąco naruszał obowiązek alimentacyjny.

Sąd uwzględnił skargę, stwierdzając, że na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego dominowało stanowisko zbieżne ze stanowiskiem organów, oparte również o treść uchwały NSA z 11 czerwca 2018 r., sygn. akt I OPS 7/17, tj. że rozpoznanie wniosku o zwolnienie z opłaty będzie możliwe dopiero po wydaniu ostatecznej decyzji w przedmiocie ustalenia opłaty za pobyt w DPS. Zdaniem Sądu stan prawny zasadniczo zmienił się po wydaniu uchwały, co powoduje, że stanowisko wyrażone w uchwale co do konieczności prowadzenia odrębnych postępowań w sprawie ustalenia opłaty (art. 61) i zwolnienia z opłaty (art. 64 i art. 64a ustawy) jest nieaktualne. Aktualna treść art. 64, w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1690), która weszła w życie w dniu 4 października 2019 r., która w porównaniu do wcześniejszej wersji przepisu zawiera dodatkowe sformułowanie "obowiązane do wnoszenia opłaty", pozwala przyjąć, że jeżeli już na etapie przekształcania obowiązku w zobowiązanie pojawiają się przesłanki do zastosowania instytucji zwolnienia z opłaty, to nie ma potrzeb do wydawania dwóch odrębnych decyzji: o ustaleniu opłaty (art. 61) oraz o zwolnieniu z jej ponoszenia (art. 64 ustawy).

5. Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 624)

II SA/Gd 100/22

Istotą sporu w sprawie była kwestia zasadności obciążania odpłatnością za usługę wodną wprowadzania ścieków do wód. Strona wskazała, że ze względu na charakter oczyszczonych ścieków wykorzystywanych w procesie ługowania soli, czyli dla zaspokojenia potrzeb zakładu górniczego, ich wprowadzenie do wód jest bezpłatne z uwagi na treść art. 20 ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Skarżąca twierdziła, że jest uprawniona do uzyskania zwolnienia z pobierania opłat za usługi wodne na podstawie art. 279 pkt 3 Prawa wodnego, stanowiącego, że zwolnione z opłat za usługi wodne jest wprowadzanie do wód ścieków będących wodami zasolonymi, jeżeli wartość sumy chlorków i siarczanów (Cl+SO₄) w tych wodach nie przekracza 500 mg/l.

Sąd nie podzielił żadnego z argumentów skarżącej. Sąd wykluczył możliwość zakwalifikowania ścieków przemysłowych powstałych w procesie ługowania soli ze złóż do wód kopalnianych i zastosowania dyspozycji art. 20 Prawa geologicznego i górniczego. Sąd uznał, że żaden z przepisów Prawa wodnego nie uprawnia do zakwalifikowania ścieków komunalnych lub przemysłowych oczyszczonych w oczyszczalni do innej kategorii niż ścieki, w tym do wód. Przepływ ścieków komunalnych przez złoża soli kamiennej nie powoduje, że ścieki przemysłowe nabierają cech wody kopalnianej.

Sąd stwierdził, że kwestionowana opłata zmienna za usługę wodną ustalona została w oparciu o treść udzielonego skarżącej pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie do morskich wód wewnętrznych ścieków przemysłowych (solanki) oraz oświadczenia złożonego przez skarżącą, wskazującego rzeczywistą ilość wprowadzanych ścieków ogółem oraz określoną w kg ilość substancji wprowadzanych do wód wyrażonych jako wskaźnik sumy chlorków i siarczanów. W oświadczeniu wskazano również zawartość innych substancji we wprowadzanych do wód ściekach, takich jak arsen, chrom, cynk, kadm, miedź, nikiel, ołów, rtęć.

Analiza przepisów Prawa wodnego, w tym przepisów przejściowych w postaci art. 552 Prawa wodnego, doprowadziła Sąd do wniosku, że możliwość ustalenia wysokości opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi do dnia 31 grudnia 2026 r. na podstawie oświadczenia podmiotów obowiązanych do ponoszenia opłat za usługi wodne, za poszczególne kwartały jest udogodnieniem dla tych podmiotów, stanowiącym w istocie zwolnienie z obowiązku stosowania w tym okresie przyrządów pomiarowych lub systemów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków w celu ustalenia wysokości opłaty za korzystanie z usług wodnych.

Dane ujawnione dobrowolnie przez skarżącą w oświadczeniu stały się podstawą do prawidłowego naliczenia opłaty i nie uzasadniały zwolnienia z obowiązku jej uiszczenia, które przewiduje przepis z art. 279 pkt 3 Prawa wodnego, albowiem suma chlorków i siarczanów wynikająca z oświadczenia skarżącej przekraczała wartość 500 mg/l. Nawet jeśli uznać, że we wskazanym przepisie mowa jest o wszelkiego rodzaju ściekach, w tym przemysłowych, zasolonych, to zadeklarowana przez skarżącą ilość wprowadzanych substancji przekracza normę aktualizującą zwolnienie. Z treści art. 279 pkt 3 Prawa wodnego nie wynika przy tym, aby ustawodawca odnosił podaną w nim wartość graniczną sumy chlorków i siarczanów (Cl+SO₄), która nie powinna przekraczać 500 mg/l - do warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym (jak to np. uczynił w art. 279 pkt 4). Sąd stwierdził, że wolą ustawodawcy było rzeczywiste ustalenie, czy wartość sumy chlorków i siarczanów (Cl+SO₄) we wprowadzanych do ziemi lub do wód ściekach zasolonych nie przekracza 500 mg/l, niezależnie od warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym.

II SA/Gd 49/22

Sąd oddalił skargę skarżącą, która ubiegała się o uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego na usługę wodną, obejmującą odprowadzenie wód opadowych i roztopowych z terenów utwardzonych ulic. Wniosek dotyczył kontynuacji usługi odprowadzenia wód opadowych, którą to usługę skarżąca realizowała w oparciu o pozwolenie wodnoprawne uzyskane w grudniu 2010 r. na okres pięciu lat. W uprzednio uzyskanym pozwoleniu wodnoprawnym skarżąca została zobowiązana m.in. do wykonania odstożnika - piaskownika i separatora substancji ropopochodnych. Ustalenie braku wywiązania się przez skarżącą z obowiązków wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych stanowiło podstawę do odmowy udzielenia wnioskowanego pozwolenia wodnoprawnego. Sąd podzielił stanowisko orzekających organów, że odmowa wydania pozwolenia wodnoprawnego może mieć miejsce, gdy ujawnione zostaną okoliczności określone w art. 399 ust. 2 Prawa wodnego, a zatem wówczas gdy zakład planujący korzystanie z wód lub wykonanie urządzeń wodnych albo inne działania wymagające pozwolenia wodnoprawnego nie wywiązuje się z wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych obowiązków. Ustalenie braku wywiązania się przez skarżącą z obowiązków

wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych jest, zdaniem Sądu, bezsporne i jednoznaczne. W konsekwencji, prawidłowo organy odmówiły wydania pozwolenia wodnoprawnego. Nie podzielił Sąd stanowiska skarżącej o braku możliwości kontrolowania realizacji obowiązków nałożonych wygasłym już pozwoleniem wodnoprawnym, wskazując, że art. 399 ust. 2 Prawa wodnego wprost wskazuje, że wydania pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli zakład planujący korzystanie z wód lub wykonanie urządzeń wodnych nie wywiązuje się z wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych obowiązków. Zatem, jak wskazał Sąd, orzekające organy nie miały do dyspozycji luzu decyzyjnego, a zobligowane były odmówić wydania pozwolenia wodnoprawnego w sytuacji stwierdzenia, że uprzednio nałożone w udzielonym pozwoleniu warunki nie zostały przez obecnie wnioskujący podmiot zrealizowane.

6. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 306)

II SA/Gd 209/22

Przedmiotem skargi była decyzja Powiatowego Lekarza Weterynarii ustalająca i zobowiązująca skarżącą do zapłaty należności z tytułu opłaty za nadzór weterynaryjny nad obróbką i przetwórstwem produktów rybołówstwa, skorupiaków, mięczaków, produktów akwakultury lub wyładowaniem ze statku przetworni produktów rybołówstwa. Sąd stwierdził, że opłaty za czynności inspekcji weterynaryjnej określone w art. 30 ust. 1 pkt 5 lit k. ustawy o Inspekcji weterynaryjnej stanowią należność budżetową o charakterze publicznoprawnym. Charakter omawianych opłat przesądza o szczególnym trybie ich ustalania, bądź też określania, regulowanym art. 67 ustawy o finansach publicznych. Jeżeli strona kwestionuje zasadność naliczenia opłat albo wysokość opłaty, organ powinien wydać akt administracyjny, w którym określi podstawy prawne pobrania opłaty, jak i zasady jej wyliczenia, tak by strona miała zapewnione prawo skorzystania - w administracyjnym toku instancji - z wszelkich instytucji prawa procesowego.

Sąd podkreślił, że w konkretnych okolicznościach „nadzór” nie musi wiązać się z konkretnymi czynnościami kontrolnymi, tym bardziej odzwierciedlonymi w protokole kontrolnym. Rodzaj i zakres czynności w ramach nadzoru zależy od organu. W konkretnych okolicznościach organ może ich w ogóle nie podejmować wobec określonej partii produktów, co nie oznacza braku nadzoru, bowiem w istocie chodzi o stan „poddania stałej kontroli”.

7. Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 672)

II SA/Gd 76/22

Oddalając skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w przedmiocie uwag i zastrzeżeń do projektu uproszczonego planu urządzenia lasu, Sąd wskazał, że interpretując przepisy ustawy o lasach należy mieć przede wszystkim na uwadze, iż ustawa ta określa zasady zachowania, ochrony i powiększania zasobów leśnych oraz zasady gospodarki leśnej w powiązaniu z innymi elementami środowiska i z gospodarką narodową (art. 1 ust. 1 ustawy), zaś przepisy ustawy stosuje się do lasów, bez względu na formę ich własności (art. 2 ustawy).

Art. 20 ustawy o lasach, stanowi, że w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się ustalenia planów urządzenia lasu dotyczące granic i powierzchni lasów, w tym lasów ochronnych. Przepis ten stanowi *lex specialis*

w stosunku do art. 20 ust. 3a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne. Nałożony powołanym przepisem obowiązek uwzględniania tych planów oznacza wyłącznie, że nie jest dopuszczalne dokonywanie zmian w ewidencji gruntów i budynków w zakresie terenów leśnych, wbrew planom urządzania lasów, które stanowiąc szczególny rodzaj planów zagospodarowania takich terenów, przesądzają o treści wpisów w ewidencji gruntów.

8. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 65 z późn. zm. - dalej u.g.n.)

II SA/Gd 652/21

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 652/21 Sąd rozpoznawał skargę na uchwałę Rady Gminy, którą wyrażono zgodę na bezprzetargową sprzedaż działki w trybie art. 37 ust. 2 pkt 6 u.g.n. Stwierdzając nieważność zaskarżonej uchwały Sąd wskazał, że z art. 37 ust. 2 pkt 6 u.g.n. wynika, że zwolnienie od trybu przetargowego uwarunkowane jest łącznym spełnieniem dwóch warunków, tj. niezbędności nieruchomości (jej części) do poprawy warunków zagospodarowania nieruchomości przyległej oraz braku możliwości jej samodzielnego zagospodarowania. Przesłanki zastosowania wyjątku winny być jasno i rzetelnie wyłożone w uzasadnieniu uchwały, bowiem w przypadku gdy nabyciem zainteresowanych jest kilku właścicieli nieruchomości sąsiednich - należy dokonać oceny przesłanek określonych w ustawie w każdym z przypadków.

9. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1973 ze zm.)

II SA/Gd 373/22

W niniejszej sprawie Sąd wyeliminował z obrotu prawnego rozstrzygnięcia organów obu instancji w przedmiocie nałożenia obowiązku sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego w związku z eksploatacją instalacji do produkcji mączki rybnej i oleju rybnego. Skarżone decyzje wydane zostały na podstawie art. 237 ustawy - Prawo ochrony środowiska. Sąd podkreślił, że przepis art. 237 ustawy w sposób szczególny przenosi ciężar dowodowy na stronę postępowania. Ta okoliczność w zestawieniu z treścią art. 240 ustawy prowadzi do wniosku, iż w każdym przypadku, gdy możliwość negatywnego oddziaływania na środowisko wynika z funkcjonowania instalacji, która nie jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, organ nakładający obowiązek sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego winien uzasadnić konieczność określenia poszczególnych wymagań wymienionych w art. 238.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 ze zm. – dalej jako u.s.g.)

III SA/Gd 268/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2022 r. odrzucił skargę osoby piastującej stanowisko organu wykonawczego gminy (burmistrza) na uchwałę Rady Miejskiej o przeprowadzeniu

referendum lokalnego w sprawie odwołania burmistrza przed upływem kadencji na wniosek ustawowej grupy radnych.

Sąd, odrzucając skargę jako niedopuszczalną, zajął stanowisko, zgodnie z którym uchwała, której istota sprowadza się do wyrażenia przez organ uchwałodawczy gminy woli przeprowadzenia referendum zmierzającego do odwołania piastuna organu wykonawczego gminy nie rodzi żadnych skutków mogących bezpośrednio oddziaływać na czyjąkolwiek sferę praw i obowiązków. Zmierza ona jedynie do poddania osoby pełniącej funkcję organu wykonawczego gminy, zgodnie ze wszelkimi regułami demokracji bezpośredniej i w formie głosowania o charakterze powszechnym - ocenie dokonywanej przez członków wspólnoty gminnej i obliuguje komisarza wyborczego do wydania w określonym trybie postanowienia o przeprowadzeniu referendum. W ocenie Sądu zrozumiałą chęć uniknięcia przedmiotowej oceny przez osobę mającą być jej poddaną należy postrzegać wyłącznie w kategoriach interesu faktycznego, którego nie można kwalifikować jako podlegającego - w świetle powyżej uczynionych rozważań - ochronie w drodze skargi do sądu administracyjnego na uchwałę rady gminy. Funkcji skargi opartej na przepisie art.101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie można w żadnej mierze skorelować i powiązać z rozstrzygnięciem sytuacji konfliktowych między organami tej samej gminy. Jak podał Sąd, przy rozpoznawaniu skargi, nie podzielił odrębnych poglądów zaprezentowanych przez Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniach: z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 955/14; z dnia 23 maja 2014 r. sygn. akt II OSK 1279/14 oraz z dnia 1 października 2019 r. sygn. akt II OSK 2669/19.

III SA/Gd 853/21

Sąd oddalił skargę na uchwałę Rady Gminy w przedmiocie nieudzielenia wotum zaufania Wójtowi.

Uchwała w sprawie nieudzielenia wójtowi wotum zaufania nie podlega, w ocenie Sądu, uzasadnieniu, co wynika z charakteru tej uchwały. Postępowanie w sprawie udzielenia wójtowi wotum zaufania cechuje odrębność związana ze specyfiką tych spraw, określoną w art. 28aa u.s.g.

Sąd nie podzielił w związku z tym przeciwnego reprezentowanego w orzecznictwie sądów administracyjnych stanowiska, zgodnie z którym brak uzasadnienia uchwały rady gminy w przedmiocie nieudzielenia wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi) wotum zaufania w wyniku debaty nad raportem o stanie gminy na podstawie art. 28aa ust. 9 u.s.g. stanowi rażące naruszenie prawa, gdyż uniemożliwia ustalenie rzeczywistych motywów jej podjęcia.

Sąd nie podzielił także wyrażanego w orzecznictwie stanowiska, że uzasadnienie przedmiotowej uchwały stanowi w istocie treść wystąpień radnych lub mieszkańców podczas debaty. Brak takich wystąpień pozostaje bowiem bez wpływu na prawny byt uchwały i jej ważność.

III SA/Gd 453/22

Kontroli Sądu poddano rozstrzygnięcie organu nadzoru stwierdzające nieważność w całości uchwały Rady Miejskiej w sprawie zawieszenia wykonania na rok 2022 uchwały w sprawie ustalenia zasad i trybu przeprowadzania konsultacji społecznych z mieszkańcami w ramach budżetu obywatelskiego.

Sąd oddalił skargę Rady Miejskiej wskazując, że ani art. 5a, ani regulacje art. 18 ust. 1 i art. 30 ust. 1 u.s.g. nie dają radzie gminy podstawy do podjęcia uchwały

zawieszającej na dany okres wykonanie uchwały będącej aktem prawa miejscowego, która zgodnie z art. 88 Konstytucji RP została opublikowana w dzienniku urzędowym. Przepis art. 18 ust. 1 u.s.g. powinien być wiązany z innymi przepisami prawa powszechnego, konkretyzującymi uprawnienia rady gminy, gdyż ustanawia domniemanie właściwości rady gminy we wszystkich sprawach pozostających w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej. Nie daje on zatem możliwości wydania aktu normatywnego o powszechnie obowiązującym charakterze. Nie stanowi on również samodzielnej podstawy do wydawania aktów ogólnie obowiązujących o charakterze normatywnym (władczym), te bowiem muszą znaleźć umocowanie w przepisach materialnego prawa administracyjnego.

Regulacja zawarta w art. 30 ust. 1 u.s.g. w ogóle nie tworzy dla rady gminy jakiegokolwiek uprawnienia, w tym uprawnienia do zawieszania wykonywania uchwał będących aktami prawa miejscowego. Jest to przepis skierowany wyłącznie do organu wykonawczego gminy, który na ten organ nakłada obowiązek wykonywania uchwał rady gminy.

Wskazane w treści skargi regulacje zawarte w art. 7ab, art. 12a, art. 15gr oraz art. 15zzzy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych również nie uprawniają rady gminy do podejmowania uchwał w przedmiocie zawieszania wykonywania uchwał będących aktami prawa miejscowego. Taka podstawa nie wynika również z regulacji zawartych w ustawie z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.

2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE. L 269 z 2013 r. – dalej jako UKC)

III SA/Gd 714/21

Sąd oddalił skargi wniesione na decyzję wydaną w przedmiocie określenia wartości celnej towaru oraz kwoty długu celnego.

W decyzji zakwestionowana została wartość celna towaru zadeklarowanego przez importera, działającego przez przedstawiciela bezpośredniego, w zgłoszeniu celnym. Określona została wyższa wartość celna importowanego towaru oraz niezaksięgowana kwota należności celnych z tytułu importu. Organ uznał, że przedstawiciel bezpośredni importera jest dłużnikiem solidarnym (współzobowiązany do uiszczenia kwoty należności celnych).

Sąd wyjaśnił, że aktualna regulacja zawarta w art. 77 ust. 3 UKC jest wyrazem świadomego działania prawodawcy unijnego, który wraz z poszerzeniem uprawnień i zakresu uproszczeń dla podmiotów profesjonalnie uczestniczących w obrocie towarowym, podnieść musiał odpowiednio poziom ich odpowiedzialności nie tylko za świadome naruszanie przepisów celnych, ale także za brak należytej staranności w tym zakresie.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że przedstawiciel bezpośredni, pomimo możliwości weryfikacji, nie zwrócił się do importera o wyjaśnienie dotyczące istnienia ewentualnego powiązania między eksporterem a importerem w rozumieniu art. 70 ust. 3 lit. d UKC, w sytuacji gdy istniały przesłanki wskazujące na taką możliwość, jak też o wyjaśnienie niskiej wartości podanej ceny transakcyjnej towarów mimo powzięcia w tym zakresie wątpliwości i posiadania wiedzy na temat istnienia zastrzeżeń co do niskiej wartości towarów importowanych.

Doszło zatem do wpisania w zgłoszeniu celnym wartości celnej towaru podanej przez importera w sytuacji istnienia uzasadnionych wątpliwości odnośnie tej wartości, co pozwala na postawienie zarzutu braku zachowania należytej staranności oraz na uznanie przedstawiciela bezpośredniego za osobę trzecią, o której mowa w art. 77 ust. 3 UKC.

W konsekwencji dokonanych rozważań, w ocenie Sądu, zasadne było stanowisko organów, że przedstawiciela bezpośredniego należy uznać, obok importera, za dłużnika solidarnego.

III SA/Gd 537/22

Sąd oddalił skargę wniesioną przez importera na decyzję w przedmiocie długu celnego oraz podatku od towarów i usług.

Zdaniem Sądu zaskarżona decyzja wydana została zgodnie z prawem, gdyż brak było w okolicznościach sprawy podstaw, by uznać, że pomimo wyczerpania kontyngentu taryfowego w dniu dokonania pierwszego zgłoszenia celnego importer mógł z niego skorzystać, w sytuacji odmowy przyjęcia przez organ celny zgłoszenia celnego złożonego przez niego w tym dniu i przyjęcia kolejnego zgłoszenia dokonanego już w dzień po wyczerpaniu kontyngentu.

Natomiast wobec stanowiska strony skarżącej, która wskazywała na konieczność zastosowania instytucji prawnych regulowanych przepisami zawartymi w art. 120 lub 119 UKC, czyli zwrotu lub umorzenia należności celnych na zasadzie słuszności lub z powodu powstania tych należności wskutek błędu organów celno – skarbowych, Sąd wyraził pogląd, że postępowanie zmierzające do zastosowania wymienionych wyżej regulacji, zgodnie z art. 121 ust. 1 UKC toczy się na wniosek. Na złożenie wniosku stronie przysługuje termin trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym, z tym że termin ten ulega zawieszeniu na czas postępowania odwoławczego od decyzji stanowiącej wyraz powiadomienia o długu celnym.

Art. 116 ust. 4 UKC, który daje organom możliwość działania z urzędu (z własnej inicjatywy) jest przepisem uznaniowym. Zarzut niezastosowania przepisów o zwrocie lub umorzeniu należności celnych może być, zdaniem sądu, podniesiony skutecznie jedynie w przypadku, gdy przesłanki ich zastosowania są już *prima facie* oczywiste i pewne. Taka sytuacja nie zachodziła w rozpatrywanej sprawie.

Sąd podkreślił, że zajęcie w tym przedmiocie stanowiska w decyzji organu odwoławczego nie determinuje w żadnym wypadku rozstrzygnięcia sprawy wszczętej ewentualnie z wniosku importera lub jego przedstawiciela celnego o zastosowanie wymienionych przepisów w stosunku do zobowiązań wynikających z przyjętego zgłoszenia celnego. Stanowisko to nie może być zatem powoływane w szczególności jako podstawa do uznania, że w sprawie wszczętej z wniosku strony o zwrot lub umorzenie należności celnych zachodzi negatywna przesłanka "powagi rzeczy prawomocnie rozstrzygniętej". Stanowisko organu odwoławczego co do braku podstaw do zastosowania art. 120 UKC, wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oznacza jedynie, że organ nie dostrzegł potrzeby działania w zakresie kwestii zwrotu lub umorzenia należności z "własnej inicjatywy", nie pozbawiając jednak strony możliwości złożenia wniosku w trybie art. 121 ust. 1 UKC.

3. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 2176 ze zm. – dalej jako u.d.i.p.)

III SA/Gd 476/22

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji odmawiające udostępnienia stronie skarżącej informacji publicznej. Wniosek strony skarżącej dotyczył udostępnienia danych dotyczących podmiotów, którym organ administracji publicznej zlecał wykonanie opinii biegłego oraz liczby zleconych opinii, a także liczby postanowień sądów nakazujących zwrot urządzeń zatrzymanych przez organ administracji publicznej oraz liczby przypadków, w których organ nie wykonał prawomocnych orzeczeń sądów.

Bezspornym w sprawie było, że żądane informacje stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 u.d.i.p., która podlega udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Organy obu instancji uznały, że żądana przez stronę skarżącą informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, zaś wyjaśnienia strony skarżącej nie zawierały takich okoliczności, które wskazywałyby na to, iż uzyskanie informacji przetworzonej może być szczególnie istotne dla interesu publicznego.

Za uwzględnieniem skargi, zdaniem Sądu, przemawiała taka wykładnia ograniczenia prawa dostępu do informacji publicznej zawartego w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., by przez zbyt restryktywną wykładnię przesłanki "szczególnego interesu publicznego" nie naruszyć konstytucyjnych zasad: równości wobec prawa, zasady proporcjonalności i nie pozbawić samej istoty gwarantowanego konstytucyjnie prawa dostępu do informacji publicznej.

Sąd nie podzielił wyrażanego w orzecznictwie sądów administracyjnych poglądu co do uzależnienia oceny czy zachodzi przesłanka "szczególnego interesu publicznego" od cech podmiotowych osoby ubiegającej się o dostęp do informacji publicznej, takich jak zawód czy zajmowane stanowisko. W orzecznictwie tym wskazywano, że nie każdy podmiot dysponuje możliwościami, by podejmować działania w celu poprawy działania instytucji publicznej, a to jest warunkiem stwierdzenia, że istnieje szczególny interes publiczny.

We współczesnych realiach trudno zgodzić się z tym poglądem i zaakceptować zróżnicowanie podmiotów ubiegających się o dostęp do informacji publicznej według kryterium rzeczywistych możliwości działania w celu poprawy działania instytucji publicznych łączonych ze statusem zawodowym czy pozycją społeczną. Takie zróżnicowanie narusza ewidentnie przepisy art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP (zasada równości), jest to niezgodne także z art. 61 ust. 1 Konstytucji RP.

Obywatele niezwiązani z partiami politycznymi i systemem władzy, upubliczniając w mediach społecznościowych nieprawidłowości w działaniu organów władzy publicznej sprawują nad nimi społeczną kontrolę o potężnej sile oddziaływania. Zatem także i obywatel nie piastujący funkcji publicznej i nie będący zatrudnionym w mediach dziennikarzem ma obecnie możliwość takiego oddziaływania na organy administracji publicznej, by ujawniane nieprawidłowości w ich funkcjonowaniu mogły być eliminowane.

Zdaniem Sądu, pojęcie szczególnego interesu publicznego, musi być odnoszone wyłącznie do treści żądanej informacji (jej przedmiotu), a nie może być łączone z podmiotem, który o informację tę się ubiega.

III SAB/Gd 111/22

Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej, dotyczącej łącznej kwoty wydatkowanej ze środków publicznych na postępowanie prowadzone przez Prokuraturę, stanął na stanowisku, że strona skarżąca nie domagała się w swym wniosku udostępnienia akt sprawy, a wyłącznie informacji o kosztach postępowania w określonej sprawie prowadzonej przez Prokuraturę. Jest to informacja, która może znajdować się nie tylko w dokumentach znajdujących się w aktach postępowania, ale także w innych zbiorach dokumentów (np. finansowych) Prokuratury.

W ocenie Sądu niewątpliwie koszty te stanowią przejaw gospodarowania środkami publicznymi przez Prokuraturę i informacja na ich temat stanowi informację publiczną.

Zdaniem Sądu organ nie miał racji, kwestionując możliwość skutecznego ubiegania się przez stronę skarżącą o dostęp do informacji publicznej, dotyczącej kosztów postępowania, w którym bierze udział jako pełnomocnik podejrzanych. Prokuratura błędnie poinformowała stronę skarżącą, że informacje dotyczące szczegółów z toczącego się postępowania przygotowawczego, w tym jego kosztów, udzielane są na zasadach art. 156 Kodeksu postępowania karnego, co wyłącza zastosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Żaden przepis prawa nie wyklucza osób, którym przysługuje określony status procesowy w postępowaniu, z grona podmiotów mających prawo dostępu do informacji publicznej dotyczącej tego postępowania. Art. 61 ust. 1 Konstytucji RP przyznaje prawo dostępu do informacji publicznej obywatelom, bez ich różnicowania. Art. 2 ust. 1 u.d.i.p. stanowi zaś, że każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej. Skoro prawo to przysługuje wszystkim obywatelom, to niedopuszczalnym jest różnicowanie ich uprawnień z uwagi na pełnione role procesowe w postępowaniach, których żądana informacja dotyczy.

W konsekwencji Sąd wyjaśnił, że jeśli żądana informacja ma charakter informacji publicznej udostępnianej w trybie UDIP, podmiot zobowiązany do jej udzielenia pozostaje w bezczynności nie tylko wówczas, gdy w terminie przewidzianym tą ustawą nie podejmuje żadnych czynności, czyli milczy i nie udziela informacji, ale również wówczas, gdy błędnie ocenia żądanie jako niepodlegające tej ustawie lub też nie wydaje decyzji o odmowie udostępnienia w oparciu o przepisy zawarte w art. 16 lub art. 17 u.d.i.p.

4. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1843 ze zm. – dalej p.z.p.)

III SA/Gd 1026/21

Sąd uchylił decyzję Zarządu Województwa w przedmiocie zwrotu dofinansowania do projektu, uznając, że nieprawidłowe jest stanowisko organu, który zaliczył stronę skarżącą do podmiotów obowiązanych do stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych, jako podmiotu prawa publicznego, o jakim mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z 2004 r. – Prawo zamówień publicznych. W ocenie Sądu, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 3 października 2000 r., wydanym w sprawie C-380/98, nie każdy przypadek przekazywania środków publicznych danej instytucji przez państwo można uznać za finansowanie podmiotu w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 p.z.p. Finansowanie, o którym mowa w tym przepisie nie ma miejsca, gdy środki publiczne przekazywane są określonemu podmiotowi na sfinansowanie lub współfinansowanie konkretnych projektów, czy też własnych

zamierzeń inwestycyjnych, ale pozostających w sferze zainteresowań podmiotów publicznych. W ocenie Sądu taka sytuacja miała miejsce w tej sprawie, co wyklucza stronę skarżącą z grona podmiotów zobligowanych do stosowania p.z.p. w procedurze przetargowej. Na tle niniejszej sprawy należy zgodzić się zatem ze stroną skarżącą, że pozyskane przez nią środki w ramach dotacji oświatowej w związku z prowadzonymi przez nią ośrodkami rehabilitacyjno – edukacyjno – wychowawczymi nie wchodzi w zakres finansowania, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 lit a p.z.p., a tym samym nie była ona zobowiązana do stosowania przepisów tej ustawy. Odmienne, wadliwe ustalenie prowadziło w ocenie Sądu do wydania wadliwych decyzji w oparciu o przepis art. 207 ust. 1 pkt 2 u.f.p.

5. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 638)

III SA/Gd 507/21

Sąd oddalił skargę na decyzję wydaną w sprawie czasowego odebrania zwierząt.

Sąd, uwzględniając kumulatywny charakter przesłanek wydania przez właściwy organ decyzji o czasowym odebraniu zwierząt w trybie opisanym w art. 7 ust. 3 u.z., do których należy stwierdzenie znęcania się nad zwierzęciem, w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.z. oraz zaistnienie przypadku niecierpiącego zwłoki, gdy dalsze pozostawianie zwierzęcia u dotychczasowego właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu, zajął stanowisko, że intencją ustawodawcy było stworzenie narzędzia umożliwiającego pilne działanie w przypadku stwierdzenia, że dalsze przebywanie zwierzęcia u właściciela lub opiekuna zagraża jego życiu lub zdrowiu.

Sąd uznał jednocześnie, że dla zastosowania trybu z art. 7 ust. 3 u.z. nie jest konieczne stwierdzenie winy po stronie właściciela lub opiekuna zwierzęcia, lecz wystarczające jest zaistnienie obiektywnych okoliczności polegających na tym, że właściciel (opiekun) w jakikolwiek sposób dopuścił do wystąpienia stanu kwalifikowanego w świetle art. 6 ust. 2 u.z., jako znęcanie się nad zwierzęciem.

6. Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 310 ze zm.)

III SA/Gd 633/21

Sąd rozpoznawał skargę na uchwałę Rady Miasta w sprawie określenia wykazu kąpielisk oraz sezonu kąpielowego na terenie Miasta w 2021 roku, podjętą na podstawie art. 37 ust 1 i 2 ustawy - Prawo wodne.

Stwierdzając nieważność uchwały w zaskarżonej części, a obejmującej zapis, że organizatorem kąpieliska jest Ośrodek Sportu i Rekreacji, Sąd uznał, że skoro powołane wyżej przepisy Prawa wodnego nadają charakter prawa miejscowego wydanym na ich podstawie uchwałom rady gminy, to oznacza, że uchwały te zawierają regulacje o charakterze normatywnym. Taka jest bowiem istota prawa miejscowego. Skoro tak, to nie można uznać za zgodne z prawem zamieszczenie w akcie prawa miejscowego zapisów o charakterze „informacyjnym”. Umieszczenie takiego zapisu w akcie prawa miejscowego nadaje mu charakter normy prawnej i według kryteriów właściwych dla oceny przepisów prawa zapis taki musi być oceniony.

Jak wyjaśnił Sąd, upoważnienie ustawowe zawarte w art. 37 ust. 1 i 2 Prawa wodnego jest precyzyjne i konkretne. Upoważnia jedynie do uchwalenia w formie stanowiącej przejaw działalności prawotwórczej gminy jedynie:

- wykazu kąpielisk;
- określenia sezonu kąpielowego.

Nie sposób dopatrzeć się w tych przepisach upoważnienia do ustanowienia normy prawnej zawierającej wskazanie podmiotu będącego organizatorem kąpieliska. Jest to kwestia nie pozostająca w bezpośrednim związku ani z długością sezonu kąpielowego, ani z wykazem kąpielisk na terenie gminy. Pogląd powyższy nie oznacza podważenia uprawnień gminy do określenia organizatora kąpieliska, lecz nie może budzić wątpliwości, że nie jest to materia powierzona przez ustawę radzie gminy do uregulowania w formie prawa miejscowego.

III SA/Gd 364/21

Sąd oddalił skargę na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie przedłużenia okresu ważności pozwolenia wodnoprawnego, które zostało udzielone stronie skarżącej decyzją z dnia 6 października 1999 r. z określeniem jego ważności do 31 grudnia 2020 r., czyli na okres dłuższy niż 20 lat.

W ocenie Sądu, uzasadnioną przyczyną w rozumieniu art. 61a § 1 k.p.a., dla której postępowanie w sprawie przedłużenia ważności pozwolenia wodnoprawnego nie może być wszczęte, było wygaśnięcie pozwolenia wodnoprawnego przed wniesieniem przez skarżącego żądania przedłużenia jego ważności.

Sąd wyjaśnił, że art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2005 r., nr 130, poz. 1087 ze zm.) miał charakter normy epizodycznej oraz jednorazowej, a z chwilą zajścia okoliczności w nim wskazanej, tj. upływu 20 lat od chwili, kiedy decyzja o udzieleniu pozwolenia na okres dłuższy niż 20 lat stała się ostateczna, pozwolenie to z mocy prawa wygasło. Do ewentualnego odwrócenia tego skutku prawnego konieczne byłoby wprowadzenie normy szczególnej, jednakże przepisów takich nie uchwalono.

Zdaniem Sądu wygaśnięcie pozwoleń wodnoprawnych w oparciu o ww. art. 11 ustawy nowelizującej następuje z mocy samej ustawy, bez konieczności wydania decyzji w tym zakresie.

- 7. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/ 74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (Dz.U. UE. L z 2017 r., nr 95, s.1)**

III SA/Gd 554/21

Sąd rozpoznawał skargę na decyzję organów Inspekcji Sanitarnej w przedmiocie zakazu wprowadzenia do obrotu i przetwórstwa spożywczego.

Przedmiotem postępowania była partia orzeszków ziemnych importowanych spoza obszaru Unii Europejskiej.

Produkty tego rodzaju objęte były w dacie odprawy sanitarnej, z powodu zagrożenia występowaniem aflotoksyn, tymczasowemu zwiększeniu kontroli urzędowych w punktach kontroli granicznej na podstawie przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1793 z dnia 22 października 2019 r. w sprawie tymczasowego zwiększenia kontroli urzędowych i środków nadzwyczajnych regulujących wprowadzanie do Unii niektórych towarów z niektórych państw trzecich. Sąd przyjął, że bezpieczeństwo żywności jest jednym z priorytetowych celów prawodawstwa wspólnotowego. Przepisy ww. rozporządzenia przewidują bardzo drobiazgowo wymogi, jakim musi sprostać świadectwo urzędowe, które obligatoryjnie musi towarzyszyć każdej partii towaru podlegającego reżimowi wymienionego rozporządzenia.

Wszelkie wątpliwości co do rzetelności przedkładanego świadectwa urzędowego dyskwalifikują jego rolę jako zapewnienia o zgodności z unijnymi standardami bezpieczeństwa żywnościowego.

Stwierdzenie, że świadectwo wystawione zostało w dacie poprzedzającej otrzymanie wyników analiz zostało słusznie uznane za budzące wątpliwości. Przedłożenie kolejnego świadectwa urzędowego, różniącego się od pierwszego tylko datą jego wystawienia, nie spowodowało bynajmniej unieważniania świadectwa pierwszego. Taka procedura nie jest przewidziana w żadnych przepisach prawa. Kolejne świadectwo urzędowe ze zmienioną datą nie mogło także stanowić świadectwa zastępczego.

Strona skarżąca – importer, oczekiwała natomiast od organów inspekcji sanitarnej przeprowadzenia postępowania dowodowego, mającego na celu wykazanie, że pierwotnie przedstawione świadectwo urzędowe zawierało omyłkę i nie powinno rodzić skutków prawnych, natomiast podstawą do dokonania kontroli miałyby być kolejne świadectwo.

Zdaniem Sądu oczekiwanie to było w świetle obowiązujących przepisów prawa pozbawione podstaw.

Skoro zatem świadectwo urzędowe przedstawiane przez importera do kontroli sanitarnej nie mogło zostać uznane za rzetelne i wiarygodne, to organ sprawujący tę kontrolę nie mógł zachować się inaczej niż zastosować środek przewidziany powołanym wyżej art. 66 ust. 3 lit. b rozporządzenia 2017/625 czyli nakazać wywóz towaru poza Unię.

Sąd stwierdził natomiast, że stosując słusznie ww. przepis, organy orzekające wadliwie określiły termin wykonania obowiązku. Wskazany bowiem termin oderwany był od daty uzyskania przez decyzję waloru ostateczności. Wskutek wniesienia przez stronę odwołania i wydania decyzji przez organ odwoławczy wyznaczony termin wykonania decyzji zbiegł się z datą doręczenia decyzji organu odwoławczego stronie. Przepis art. 130 § 1 k.p.a. stanowi, że przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu. Zatem zachowanie spójności pomiędzy przepisami unijnego prawa żywnościowego i krajowymi przepisami postępowania wymaga, by przepis art. 69 ust. 1 rozporządzenia 2017/625 interpretować w ten sposób, że dniem, w którym właściwe organy powiadomiły dany podmiot o swej decyzji (m. in. O obowiązku wywozu towaru) jest dzień doręczenia stronie decyzji ostatecznej. Od tego zatem dnia należy liczyć wyznaczony przez organ termin do wykonania obowiązku, który nie powinien przekraczać 60 dni. Okoliczność ta stanowiła podstawę uchylecia zaskarżonej decyzję w części utrzymującej w mocy decyzję organu pierwszej instancji w części dotyczącej ustalenia terminu wykonalności decyzji, a także

uchylenia decyzji organu pierwszej instancji w części dotyczącej ustalenia terminu wykonalności decyzji, przy czym w pozostałym zakresie Sąd skargę oddalił.

8. Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2354 ze zm. – dalej u.c.)

III SAB/Gd 130/21

Sąd, po rozpoznaniu skargi na bezczynność organu administracji publicznej w przedmiocie wydania cudzoziemcowi karty pobytu, zobowiązał organ do wydania stronie skarżącej karty pobytu w terminie czternastu dni od otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy.

Zdaniem Sądu przepisy ustawy o cudzoziemcach niewątpliwie nie określają terminu załatwienia sprawy dotyczącej wydania karty pobytu. Sąd stanął na stanowisku, że zasadnym w tej sytuacji powinno być odwołanie się do przepisów zawartych w ustawie - Kodeks postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 3 pkt 11a u.c. pierwsza karta pobytu oznacza kartę pobytu wydaną cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zgody na pobyt ze względów humanitarnych albo po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej.

Z treści art. 240 i art. 229 u.c. wynika obowiązek wyrobienia i wydania przez organ cudzoziemcowi karty pobytu po wydaniu decyzji o zezwoleniu na jeden z rodzajów pobytu. Wydanie karty pobytu stanowi zakończenie procedury legalizującej pobyt cudzoziemca w Polsce.

Zdaniem Sądu, postępowanie w sprawie wydania karty pobytu powinno zostać zakończone w terminie wynikającym z art. 35 § 2 k.p.a. w związku z art. 35 § 3 k.p.a., to jest niezwłocznie, najpóźniej w terminie miesięcznym, gdyż postępowanie to nie wymagało przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.

III SAB/Gd 99/22

Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność i przewlekłe postępowanie organu administracji publicznej w przedmiocie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zobowiązał organ do wydania aktu kończącego postępowanie w sprawie w terminie 30 dni od daty otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, stwierdził, że bezczynność i przewlekłość postępowania organu miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz przyznał od organu na rzecz strony skarżącej sumę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Sąd wyjaśnił, że przepisy ustawy o cudzoziemcach nie określały aż do dnia 28 stycznia 2022r. terminu w jakim powinna zostać wydana decyzja o zezwoleniu na pobyt czasowy cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Termin ten z dniem 29 stycznia 2022 r. wprowadzony został przepisem art. 112a ustawy o cudzoziemcach dodanym ustawą z dnia 17 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz. 91, zwaną dalej "ustawą nowelizującą"). Tym samym od dnia 29 stycznia 2022 r. termin wydania decyzji zezwalającej cudzoziemcowi na pobyt czasowy reguluje powyższy przepis szczególnie (art. 35 § 4 k.p.a.).

Przepisy zawarte w art. 13 ustawy nowelizującej i nowelizacja ustawy o cudzoziemcach, wprowadzająca unormowania dotyczące ustawowych terminów załatwiania spraw i ich biegu nie mogły, zdaniem sądu, prowadzić do pogorszenia sytuacji strony skarżącej, w sytuacji, gdy przed datą wejścia w życie nowych regulacji

strona skarżąca mogła oczekiwać załatwienia sprawy w terminach określonych w k.p.a. Terminy te zostały znacznie przekroczone na długo przed wejściem życie ustawy nowelizującej.

Sąd przyjął, że zasada szybkości postępowania wynikająca z art. 12 § 1 k.p.a. wymaga, by organ administracji publicznej prowadził postępowanie w sposób sprawny, bez nieuzasadnionego wstrzymywania czynności procesowych, tak by zakończenie postępowania nastąpiło w najkrótszym możliwym terminie.

W rozpoznawanej sprawie organ powinien był i mógł załatwić sprawę w terminie 3-4 miesięcy od dnia złożenia wniosku, czyli jeszcze w 2020 roku. Skutek ustawy nowelizującej w postaci unicestwienia zaistniałego już 1,5 roku wcześniej zdarzenia prawnego (wszczęcia postępowania administracyjnego) należy uznać za pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia naruszenie zakazu niedziałania prawa wstecz, wynikającego z konstytucyjnej zasady państwa prawnego, zawartej w art. 2 Konstytucji RP. Taki skutek zatem, interpretując przepisy ustawy nowelizującej zgodnie z Konstytucją RP i biorąc pod uwagę jej art. 8 (zasadę bezpośredniego stosowania Konstytucji) należy jednoznacznie wykluczyć.

9. Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 263 – dalej u.z.z.)

III SA/Gd 825/21

Sąd, po rozpoznaniu skargi organu nadzoru na uchwałę Rady Gminy w sprawie zasad udzielenia i rozmiaru obniżek tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dla nauczycieli, którym powierzono stanowiska kierownicze w szkołach i przedszkolu, dla których organem prowadzącym jest gmina, stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały.

Sąd dokonywał oceny, czy organ, przekazując projekt uchwały na adres elektroniczny, który nie był adresem wskazanym przez właściwy organ statutowy organizacji związkowej, zapewnił organizacji związkowej termin na przedstawienie opinii nie krótszy niż 30 dni.

Zdaniem Sądu, aby zrealizować tryb opiniowania z art. 19 ust. 1 i 2 u.z.z. w stosunku do aktów prawnych dotyczących grupy zawodowej nauczycieli - należałoby uzyskać, zgodnie z art. 19 ust. 1 Statutu OPZZ, opinię organów struktury wojewódzkiej lub powiatowej OPZZ, ewentualnie – jeśli rolę opiniującego ma odgrywać Zarząd Oddziału ZNP – powinien on posiadać upoważnienie wynikające z art. 17 ust. 1 lub 5 Statutu OPZZ. Podkreślić przy tym należy, że ewentualne upoważnienie do wyrażenia opinii powinno istnieć w dacie opiniowania, co wykazać powinien podmiot pretendujący do roli opiniującego, zaś organ, od którego wymaga się dochowania trybu opiniodawczego, powinien fakt istnienia tego upoważnienia ustalić.

Sąd podał, że w realiach sprawy nie można uznać, że organ Gminy wypełnił obowiązek przekazania projektu zaskarżonej uchwały właściwemu organowi statutowemu związku zawodowego i w formie przewidzianej przez obowiązujące regulacje, albowiem brak jest dokumentu, z którego wynikałoby wprost, że właściwy organ statutowy organizacji związkowej, reprezentatywnej w rozumieniu ustawy o Radzie Dialogu Społecznego wskazał adres poczty elektronicznej wykorzystany przez Gminę, co skutkowało uwzględnieniem skargi.

**10. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami
(t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1268 – dalej u.k.p.)**

III SA/Gd 514/21

Skarga dotyczyła decyzji wydanej w przedmiocie cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami w okolicznościach, w których na podstawie wyroku sądu powszechnego wobec strony skarżącej orzeczony został środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Sąd, uchylając decyzje organów obu instancji, wyjaśnił, że orzeczenie organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, bez powiązania decyzji z okresem, na jaki orzeczono zakaz prowadzenia pojazdu, jest aktem wadliwym. Organy administracji wykonujące wyrok sądu karnego są bowiem związane jego treścią, co oznacza, że mogą cofnąć uprawnienie do kierowania pojazdami tylko na ściśle wskazany w danym wyroku okres. Organ administracji publicznej wydając na podstawie art. 103 ust. 1 pkt 4 u.k.p. decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami związany jest treścią wyroku orzekającego zakaz prowadzenia pojazdów i w konsekwencji zobowiązany jest cofnąć to uprawnienie w orzeczonym przez sąd karny zakresie.

**11. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji
(t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 360 ze zm.)**

III SA/Gd 369/21

Sąd uchylił zaskarżone orzeczenie o wymierzeniu skarżącemu funkcjonariuszowi Policji kary dyscyplinarnej nagany.

Funkcjonariusz Policji został obwiniony o to, że wbrew nałożonemu obowiązkowi, nie zakrył przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego, ust i nosa, czym dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 132 ust. 1 ustawy o Policji w związku z § 2 oraz § 23 załącznika do zarządzenia nr 805 Komendanta Głównego Policji z dnia 31 grudnia 2003 r. w sprawie "Zasad etyki zawodowej policjanta" w związku z § 24 ust 1 pkt 2 lit. d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. 2020 r. poz. 1356).

Sąd stanął na stanowisku, że chociaż nakaz zakrywania nosa i ust w przestrzeni ogólnodostępnej został w orzecznictwie sądów administracyjnych zakwestionowany z uwagi na brak podstawy do jego ustanowienia w przepisie rangi ustawowej, to postępowanie strony skarżącej, która nie nosiła maseczki, mimo powszechnego społecznego przekonania, że jest to celowe z uwagi na istniejący stan epidemii i niebezpieczeństwo rozprzestrzeniania się choroby, mogło zostać zakwalifikowane jako brak kierowania się zasadami współżycia społecznego i stanowiło postępowanie, które nie prowadzi do pogłębiania społecznego zaufania do Policji. Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy w społeczeństwie powszechne było przekonanie, że nakaz noszenia maseczek wynika z prawidłowo ustanowionego przepisu prawa, postępowanie strony skarżącej mogło być (i było, jak to wynika z okoliczności sprawy) w społecznym odbiorze postrzegane jako lekceważenie zasad praworządności przez funkcjonariusza Policji.

12. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 59 ze zm. – dalej u.p.o.)

III SA/Gd 567/21

Sąd uchylił akt dyrektora szkoły – wydany na podstawie art. 64 Prawa oświatowego - w przedmiocie odwołania ze stanowiska wicedyrektora szkoły, przyjmując, że zaskarżony akt nie wskazuje przyczyn tego odwołania.

W ocenie Sądu stwierdzony brak wskazania przez organ w zaskarżonym akcie powodów odwołania strony skarżącej ze stanowiska wicedyrektora szkoły skutkuje jego wadliwością, a uzupełnienie tego braku w obszernej odpowiedzi na skargę nie może w żaden sposób zmienić tej oceny.

Sąd zakwestionował stanowisko dyrektora, że w przypadku odwołania ze stanowiska wicedyrektora wystarczającym jest by osoba odwołana miała wiedzę w zakresie podstaw odwołania ze stanowiska, wobec czego może to nastąpić również w formie ustnej.

Sąd przyjął, że dyrektor szkoły powinien szczegółowo i rzetelnie przedstawić oraz udokumentować swoje stanowisko w uzasadnieniu do zaskarżonego aktu. Późniejsze ujawnienie intencji, podglądów i argumentów, wtórne wobec wydanego aktu, nie może konwalidować braku uzasadnienia samego aktu.

III SA/Gd 685/21

Sąd, po rozpoznaniu skargi powiatu na akt kuratora oświaty w przedmiocie opinii w sprawie przedłużenia powierzenia stanowiska dyrektora zespołu szkół, uchylił zaskarżony akt działając na podstawie art. 148 p.p.s.a.

Zaskarżona do sądu administracyjnego opinia kuratora wydana została w toku procedury zmierzającej do przedłużenia powierzenia obowiązków dyrektora zespołu szkół na podstawie przepisu §11ha ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie szczególnych rozwiązań w okresie czasowego ograniczenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 (Dz. U. poz. 493 ze zm.), zgodnie z którym w przypadku konieczności obsadzenia stanowiska dyrektora jednostki systemu oświaty przed dniem 2 września 2021 r. organ prowadzący może przedłużyć powierzenie stanowiska dyrektorowi jednostki systemu oświaty, po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny oraz po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej i rady szkoły lub placówki oraz zakładowych organizacji związkowych będących jednostkami organizacyjnymi organizacji związkowych reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2232 oraz z 2020 r. poz. 568 i 2157) albo jednostkami organizacyjnymi organizacji związkowych wchodzących w skład reprezentatywnych organizacji związkowych, zrzeszających nauczycieli, działających w jednostce systemu oświaty, w której przedłuża się powierzenie stanowiska dyrektorowi, na okres nie dłuższy niż do dnia 31 sierpnia 2026 r., jednak nie krótszy niż jeden rok szkolny.

Sąd wskazał, że brak szczegółowych wytycznych dotyczących treści rozporządzenia wydanego na podstawie analizowanego upoważnienia, zawartego w art. 30c ustawy - Prawo oświatowe nakazuje przyjęcie, że minister uprawniony jest w powyższym zakresie do dokonania wyłącznie regulacji niezbędnych dla realizacji celu wskazanego w art. 30b ustawy Prawo oświatowe. Celem tym jest zapewnienie bezpiecznego działania jednostek systemu oświaty w sytuacji istnienia nadzwyczajnych okoliczności zagrażających życiu lub zdrowiu dzieci i młodzieży.

Regulacje zawarte w przepisach ww. § 11ha rozporządzenia, dotyczące kwestii związanych z przedłużeniem powierzenia stanowiska dyrektora jednostki systemu oświaty w sposób oczywisty nie wiążą się z materiałą postępowania rekrutacyjnego, oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów, przeprowadzania egzaminów i organizacją roku szkolnego. Przepisy te nie znajdują również oparcia ustawowego w upoważnieniu do dokonania regulacji co do „organizacji pracy jednostek oświatowych”.

Pojęcie organizacji pracy szkoły nie obejmuje jednak procedury zmierzającej do obsady (powierzenia obowiązków) najważniejszego stanowiska w jednostce systemu oświaty jakim jest stanowisko dyrektora. To dyrektor jest bowiem podmiotem odpowiedzialnym za zapewnienie właściwej organizacji pracy placówki oświatowej. Gdyby zatem procedura zmierzająca do obsady stanowiska dyrektora (przedłużenia powierzenia stanowiska dyrektora) miała zostać zawarta w rozporządzeniu, delegacja ustawowa musiałaby zawierać szczegółowe upoważnienie do dokonania regulacji w tym właśnie zakresie.

III SA/Gd 333/21, a także w tej kwestii III SA/Gd 757/21

Sąd uwzględnił skargę na decyzję w przedmiocie odmowy dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika.

W ocenie organów koniecznym wymogiem uzyskania dofinansowania przez stronę skarżącą kosztów kształcenia młodocianego pracownika było przystąpienie i zdanie przez niego egzaminu zawodowego na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. b/ u.p.o., nie zaś egzaminu czeladniczego na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. a/ u.p.o., gdyż – jak przyjęły organy – strona skarżąca posiada status pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem.

Badając zasadność złożonej skargi Sąd podkreślił, że rację mają organy orzekające w sprawie co do tego, że ustawodawca zmieniając z dniem 1 września 2019 r. brzmienie art. 122 ust. 1 u.p.o. nie ustanowił w tym zakresie żadnych przepisów przejściowych. Co do zasady brak uchwalenia przepisów intertemporalnych w przepisach nowelizacyjnych oznacza - na gruncie orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego - obowiązek stosowania przepisów nowego prawa, przy czym milczenie ustawodawcy, co do reguły intertemporalnej należy uznać za przejaw jego woli bezpośredniego działania nowego prawa, chyba jednak że przeciw jej zastosowaniu przemawiają ważne racje systemowe lub aksjologiczne.

Zdaniem Sądu, przyznanie prymatu ochronnie racji aksjologicznych oraz konstytucyjna zasada sprawiedliwości społecznej, wymaga, aby podmiot, który spełnił wymagania przewidziane w art. 122 ust. 1 u.p.o. pod rządami prawa obowiązującego przed 1 września 2019 r., miał możliwość podejmowania starań według tego stanu prawnego i otrzymania dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika.

W ocenie Sądu argumentem przemawiającym za przyznaniem warunkowego pierwszeństwa zasadzie sprawiedliwości społecznej w tym przypadku jest ratio legis art. 122 ust. 1 u.p.o., zgodnie z którym ustawodawca dąży do wynagradzania pracodawców, którzy podejmują się dodatkowo, oprócz prowadzenia własnej działalności gospodarczej, kształcenia młodocianych pracowników, a także orzecznictwo sądów administracyjnych odnoszące się do stanu prawnego sprzed 1 września 2019 r., w świetle którego nie jest istotne, czy młodociany pracownik zda egzamin zgodnie z § 11 ust. 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagrodzenia, jak i wówczas, gdy zda egzamin z pominięciem tego rozporządzenia, a wyłącznie

na podstawie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 sierpnia 2017 r. w sprawie praktycznej nauki zawodu oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie.

III SA/Gd 1073/21

W sprawie rozpatrywanej przez Sąd odmówiono stronie bezpłatnego przewozu do placówki oświatowej wskazując, że zgodnie z art. 39 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo oświatowe bezpłatne dowożenie uczniów po ukończeniu przez nich 21. roku życia możliwe jest jedynie, gdy uczeń dowożony jest do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, a placówka, do której strona uczęszcza nie jest takim ośrodkiem.

Sąd, stwierdzając bezskuteczność zaskarżonej czynności organu w przedmiocie odmowy przyznania bezpłatnego transportu z domu do szkoły, uznał, że oceniając zgodność z prawem zaskarżonej czynności należy odwołać się nie tylko do wykładni językowej art. 39 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo oświatowe, ale również do innych metod interpretacyjnych. Prowadzą one do wniosku, że dyspozycją art. 39 ust. 4 pkt 2 Prawo oświatowe objęte są nie tylko zajęcia w ośrodku rewalidacyjno-wychowawczym, ale również w innych rodzajach placówek, w których umożliwia się dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki lub innej jednostce systemu oświaty, jeżeli tylko zajęcia te spełniają wymogi wynikające z rozdziału 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. w sprawie publicznych placówek oświatowo-wychowawczych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych, młodzieżowych ośrodków socjoterapii, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodków wychowawczych, ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz placówek zapewniających opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania (Dz. U. poz. 1606). Tym samym o zaistnieniu obowiązku gminy zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego takiego dziecka z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi decyduje nie nazwa takiego ośrodka, lecz realizacja zajęć rewalidacyjno-wychowawczych spełniających standardy powołanego rozporządzenia.

13. Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 478 ze zm. – dalej p.s.w.n.)

III SA/Gd 673/21

Przedmiotem skargi była uchwała Rady Dyscypliny Naukowej o odmowie przeprowadzenia postępowania nostryfikacyjnego dyplomu z uczelni ukraińskiej. Sąd wyjaśnił, że właściwość Rady Dyscypliny Naukowej wynika wprost z art. 328 ust. 4 zd. 2 p.s.w.n., zgodnie z którym postępowanie nostryfikacyjne prowadzi podmiot posiadający kategorię naukową A+ albo A w dyscyplinie, której dotyczy wnioski.

Zatem ustawa uzależnia właściwość organu w sprawie nostryfikacji tytułu naukowego uzyskanego za granicą wyłącznie od kategorii naukowej posiadanej w dyscyplinie, której dotyczy wnioski. Rozporządzenie nie przewiduje podziału dyscyplin naukowych na jednostki niższego rzędu.

Nie ma jakichkolwiek podstaw prawnych, by w aktualnym stanie prawnym uznawać brak zatrudnionych na uczelni naukowców, będących specjalistami w zakresie szczegółowej materii objętej rozprawą habilitacyjną, za okoliczność skutkującą brakiem właściwości Rady Dyscypliny Naukowej do przeprowadzenia postępowania nostryfikacyjnego.

W świetle obowiązujących przepisów prawa tylko złożenie wniosku do podmiotu nieposiadającego kategorii naukowej A+ albo A w dyscyplinie, której dotyczy wnioski, mogłoby skutkować wydaniem postanowienia o odmowie przeprowadzenia postępowania nostryfikacyjnego. W tej sytuacji postanowienie odmawiające przeprowadzenia postępowania nostryfikacyjnego wydane przez Radę Dyscypliny Naukowej w formie uchwały rażąco naruszało prawo i wymagało stwierdzenia nieważności przez sąd na podstawie art. 135 p.p.s.a. w związku z 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. i art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. w związku z art. 126 k.p.a.

14. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2094 – dalej u.g.h.)

III SA/Gd 1027/21

Sąd uwzględnił skargę podmiotu wykonującego monopol państwowy w zakresie organizowania i prowadzenia gier na automatach na decyzję o odmowie zatwierdzenia lokalizacji salonu gier na automatach.

Sąd przytoczył art. 5 u.g.h., wskazując, że gra na automatach objęta jest monopolem Państwa, który wykonywany jest przez jednoosobowe spółki Skarbu Państwa. Taką spółką, wykonującą monopol państwowy w zakresie organizowania i prowadzenia gier na automatach jest strona skarżąca.

Odnosząc się do treści § 1 rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 10 sierpnia 2021 r. w sprawie wymagań dotyczących planowania lokalizacji salonów gier na automatach na terenie gminy (Dz. U. Nr 1506), które weszło w życie z dniem 18 sierpnia 2021 r.

Sąd stwierdził, że organ przedwcześnie ocenił, że fakt istnienia w odległości mniejszej niż 100 m kapliczki, uzasadnia wydanie decyzji o odmowie zatwierdzenia lokalizacji salonu gier na automatach.

Zdaniem Sądu organ nie dostrzegł różnicy pomiędzy kapliczką jako „obiektem kultu religijnego” który jest pojęciem określonym w art. 3 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane jako przykład obiektu małej architektury i „miejscem kultu religijnego”, którym to pojęciem posługuje się rozporządzenie.

Określenie danego miejsca jako „miejsca kultu religijnego” wymaga nie tylko stwierdzenia istnienia „obektu” takiego kultu, ale także zorganizowanych form uprawiania tego kultu. Innymi słowy, by uznać kapliczkę za miejsce kultu religijnego należałoby ustalić, że przestrzeń z nią związana wykorzystywana jest przez wiernych w celu uprawiania kultu religijnego (modlitw, ceremonii itd.). Dopiero potwierdzenie tych okoliczności pozwoliłoby organowi na ocenę, czy odległość zaplanowanego salonu gier na automatach od kapliczki jest okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy.

15. Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 860 ze zm.)

III SA/Gd 285/21

Sąd oddalił skargę na decyzję organu odwoławczego utrzymującą w mocy rozkaz personalny w przedmiocie odmowy zawarcia ze stroną skarżącą kolejnego kontraktu na pełnienie zawodowej służby wojskowej.

W pierwszej kolejności Sąd uznał, że zainicjowana ww. skargą sprawa sądowoadministracyjna pozostawała we właściwości sądu administracyjnego na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Sąd wskazał, że w przypadku decyzji w przedmiocie zawarcia kolejnego kontraktu ustawodawca, poza wymogiem pozytywnej oceny co najmniej dobrej w ostatniej opinii służbowej, nie sformułował warunków rozstrzygnięcia wniosku.

Oceniając sferę uznania organu decydującego o zasadności zawarcia kolejnego kontraktu uwzględnić należy zatem z jednej strony charakter i cel analizowanej regulacji (dotyczącej służby wojskowej i instytucji służby kontraktowej), a z drugiej strony konieczność wyjaśnienia przez organ przesłanek jakim kierował się przy wydawaniu decyzji, podlegającej kontroli instancyjnej jak i sądowoadministracyjnej.

Sąd stanął na stanowisku, że przepisy prawa nie przewidują gwarancji przedłużenia zawartego kontraktu. Przedłużenie to uzależnione jest od potrzeb i interesu sił zbrojnych oraz dokonanej przez organ oceny wnioskującego.

Sąd nie podzielił argumentacji skarżącego, że zwolnienie ze służby wojskowej może nastąpić jedynie w sytuacji wydania przeciwko żołnierzowi prawomocnego wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu z punktu widzenia interesu Sił Zbrojnych pozostawianie w służbie żołnierzy karanych, także wyrokami nieprawomocnymi, nie jest pożądane i mając możliwość wyboru organ może zdecydować o zawarciu kontraktu z żołnierzem, wobec którego wyrok taki nie został wydany.

Wskazać nadto należy, że kontrakt z żołnierzem zawodowym zawierany jest na określony czas. Uprawomocnienie się wyroku skazującego może wyrzucić skutek w postaci konieczności zastosowania normy art. 112 ust. 1 ustawy, zgodnie z którą żołnierza zawodowego można zwolnić z zawodowej służby wojskowej wskutek skazania prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary. W interesie sił zbrojnych nie leży zawieranie kontraktów z żołnierzami, w stosunku do których może w szybki czasie zaistnieć przesłanka zwolnienia (także fakultatywnego) ich ze służby.

Organ powołując się na brak nieposzlakowanej opinii strony skarżącej, miał zatem prawo odmówić zawarcia ze skarżącym kolejnego kontraktu.

16. Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 470 ze zm. – dalej u.d.p.)

III SA/Gd 599/21

Sąd, po rozpoznaniu skargi na decyzję w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego, stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji oraz decyzji organu I instancji.

Sąd przyjął, że skoro drogi wewnętrzne nie są drogami publicznymi w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, to brak jest podstaw do stosowania do dróg wewnętrznych tych przepisów ustawy, które dotyczą dróg publicznych

i w sposób wyraźny nie odnoszą się do dróg wewnętrznych. Do przepisów takich należy zaliczyć również art. 39 i art. 40 u.d.p. Konsekwencją przyjęcia takiego stanowiska jest stwierdzenie, że zarówno o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego drogi wewnętrznej, jak i o nałożeniu kary za zajęcie pasa drogowego drogi wewnętrznej nie może orzekać zarządca drogi w drodze decyzji administracyjnej.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że do dróg wewnętrznych nie stosuje się przepisów dotyczących kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia (art. 40 ust. 12 u.d.p.). Skoro tak, to organ pierwszej instancji nie miał jakichkolwiek podstaw prawnych, aby zakresem swojego rozstrzygnięcia objąć następstwo zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia również na działkach drogowych nie stanowiących drogi publicznej.

17. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 808 ze zm. – dalej u.p.o.u.a.)

III SA/Gd 669/21

Sąd uwzględnił skargę na decyzję w przedmiocie odmowy umorzenia należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego i uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu I instancji.

Zdaniem Sądu przepis art. 30 ust. 1 pkt 2 u.p.o.u.a. ma charakter uznaniowy, co oznacza, że stwierdzenie w toku postępowania określonych w tym przepisie przesłanek nie obliguje każdorazowo organu do wydania decyzji pozytywnej dla wnioskodawcy. Sąd wyjaśnił, że znany jest mu wyrażony pogląd przeciwny zawarty w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt I OSK 3071/15. Jednak z uwagi na literalne brzmienie przepisu art. 30 ust. 1 pkt 2 u.p.o.u.a. Sąd stanowiska tego nie podzielił.

Sąd wyjaśnił, że oparcie art. 30 ust. 1 pkt. 2 u.p.o.u.a. na uznaniu administracyjnym jest wyraźnym wyrazem celu, w jakim wskazany przepis został wprowadzony. Zarówno niepłacenie alimentów na rzecz dzieci, jak i niespłacanie należności, które zostały tym dzieciom wypłacone przez budżet Państwa, aby uchronić je przed negatywnymi skutkami braku alimentacji ze strony rodzica, są sytuacjami które nie mogą być promowane przez obowiązujący system prawny.

W ocenie Sądu poza stwierdzeniem wystąpienia częściowej skuteczności egzekucji w określonym rozmiarze i czasie, organy obowiązane są rozważyć, potencjalnie również na korzyść dłużników alimentacyjnych, konkretne okoliczności każdej sprawy, w tym też takich stanów faktycznych, gdzie następowało regulowanie należności przez dłużnika na rzecz organu właściwego wierzyciela, choć było dokonywane z pominięciem komornika sądowego. Rozważenie konkretnych okoliczności danej sprawy w ramach uznania administracyjnego pozwala przy tym na zapobieżenie sytuacjom umarzania należności w sytuacji, gdy częściowa spłata należności wiąże się np. z obejściem przepisów prawa lub prowadzi do pokrzywdzenia wierzyciela.

Sąd podał, że brak dokonania w sprawie istotnych ustaleń faktycznych bezpośrednio przełożyło się na dokonaną przez organy nieprawidłową wykładnię art. 30 ust. 1 pkt 2 u.p.o.u.a., w zakresie w jakim stwierdzono, że skoro organy są związane treścią zaświadczenia wydanego przez komornika sądowego, to są automatycznie zwolnione z dokonywania w sprawie własnych ustaleń faktycznych.

**18. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych
(t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 869 ze zm.)**

III SA/Gd 369/22

Sąd uchylił decyzję Zarządu Województwa w przedmiocie zobowiązania do zwrotu dofinansowania z udziałem środków z budżetu Unii Europejskiej, umarzając jednocześnie postępowanie administracyjne.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy Zarząd Województwa, jako instytucja zarządzająca PRO WP 2014-2020, prawidłowo zobowiązał skarżącą Gminę do zwrotu środków stanowiących część dofinansowania Projektu wraz z odsetkami z powodu uznania za niekwalifikowalne wydatków poniesionych na wynagrodzenia nauczycieli będących jednocześnie pracownikami szkół z terenu Gminy ponad limity wynikające z przepisów Karty Nauczyciela.

Obie strony postępowania zajmowały odmienne stanowiska w kwestii tego, jaką wykładnię stosować w celu prawidłowego odczytania przepisu art. 35 a ustawy - Karta Nauczyciela.

Sąd wyraził pogląd, że nie można zaakceptować stanowiska, które prowadzi do uznania za niekwalifikowalne wydatki, poniesione zgodnie z prawidłowo przeprowadzonym przez skarżącą przetargiem nieograniczonym, szczególnie że wykładnia literalna jest tylko jedną z możliwych. Organ powinien zatem dążyć do takiej wykładni przedmiotowych przepisów, która nie będzie prowadziła do stawiania strony skarżącej każdorazowo w sytuacji dla niej niekorzystnej.

Sąd doszedł do wniosku, że Gmina nie mogła ograniczyć zasady konkurencyjności poprzez wprowadzenie zakazu uczestniczenia w realizacji projektu przez nauczycieli zatrudnionych przez szkołę stanowiącą miejsce realizacji usługi edukacyjnej. Jedną z nadrzędnych zasad realizacji projektów współfinansowanych przez Unię Europejską jest zasada konkurencyjności, polegająca na dopuszczeniu do realizacji projektu wszystkich zainteresowanych podmiotów, posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie.

Nie było wobec tego możliwe ograniczenie kręgu wykonawców jedynie do nauczycieli już zatrudnionych w szkołach, będących miejscem realizacji projektu, czy też ograniczeń ceny dla nauczycieli jako grupy zawodowej. Skoro Gmina przetarg co do zasady przeprowadziła prawidłowo (nie było to kwestionowane przez Instytucję Zarządzającą), nie miała ona także wpływu na ceny poszczególnych oferentów.

Skoro tak, to pogląd, że nauczycielom, którzy zawarli ze skarżącą Gminą umowy na skutek rozstrzygnięcia przetargu, będącym jednocześnie pracownikami szkół, w których realizowali projekt powinno być wypłacone wynagrodzenie w wysokości ustalonej na podstawie przepisów KN (która to wysokość, co było niesporne, jest niższa niż wynagrodzenie zaakceptowane umowami), prowadzi do ich dyskryminacji i nierównego traktowania przez władze publiczne.

Wynika to z faktu, że w ocenie organu zarówno przedsiębiorcom, którzy zawarli umowy na skutek przeprowadzonego przetargu, jak i nauczycielom - lecz nie będącym pracownikami szkół, w których świadczona była usługa edukacyjna - przysługiwało wynagrodzenie w wysokości przyjętej w umowie zawartej na skutek przetargu.

Skoro tak, to rację ma skarżąca Gmina zarzucając, że takie stanowisko zmierza do wykluczenia nauczycieli w projekcie, w którym nie bierze udziału zatrudniająca ich placówka oświatowa.

Zdaniem Sądu stanowisko organu narusza zakaz dyskryminacji i zasadę konkurencyjności.

19. Ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1324).

III SAB/Gd 42/22

Przedmiotem skargi była bezczynność Wojewódzkiego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Skarżąca Spółka złożyła zgłoszenie do kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przywożonych z zagranicy oraz dopuszczenia do swobodnego obrotu na terytorium Wspólnoty Europejskiej przesyłki produktów rolnictwa ekologicznego przywożonych z kraju trzeciego.

W wyniku przeprowadzonej kontroli organ stwierdził, że zgłoszone produkty ekologiczne nie spełniały wymagań do ich dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej, wobec czego w polu 17 protokołu kontroli zaznaczono rubrykę "NIE" - nie potwierdzono oryginału świadectwa kontroli w polu 20, co było równoznaczne z niedopuszczeniem przesyłki produktów rolnictwa ekologicznego z kraju trzeciego do obrotu w UE.

Sąd uznał, że jakkolwiek przepisy krajowe nie przewidują wydania decyzji w tej sprawie, niemniej jednak podstawa taka znajduje się w przepisach wspólnotowych rozporządzeń dotyczących przywozu z państw trzecich na terytorium Wspólnoty produktów rolnictwa ekologicznego. W razie zatem stwierdzenia, że brak jest podstaw do zatwierdzenia świadectwa kontroli, organ powinien po zakończeniu kontroli, niezależnie od wypełnienia świadectwa kontroli, wszcząć postępowanie administracyjne w celu wydania decyzji odmawiającej dopuszczenia produktu do obrotu na terenie Unii jako produktu ekologicznego, działając na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o rolnictwie ekologicznym, art. 33 rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007, art. 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1235/2008 oraz art. 55 ust. 1 i art. 138 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/625. Wydanie takiej decyzji następuje niezależnie od dopuszczenia takich produktów do obrotu jako produktów nieekologicznych, ale spełniających wymogi odnośnie jakości handlowej.

20. Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności z dnia 15 lipca 2003r. (t.j. Dz. U z 2018 r., poz. 227)

III SA/Gd 138/22

Sąd uchylił zaskarżone postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania w sprawie wydania orzeczenia o niepełnosprawności.

Sąd rozstrzygnął spór sprowadzający się do odpowiedzi na pytanie, czy rozstrzygnięcie sprawy rozpoznawanej przez sąd powszechny wskutek odwołania strony skarżącej od orzeczenia o niepełnosprawności ma charakter prejudycjalny w stosunku do postępowania wszczętego z kolejnego wniosku o wydanie orzeczenia o niepełnosprawności.

W ocenie Sądu rezultat postępowania odwoławczego prowadzonego przed sądami powszechnymi – sądami ubezpieczeń społecznych co do orzeczenia o niepełnosprawności nie ma bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z kolejnego wniosku złożonego w okresie ważności wcześniejszego orzeczenia o niepełnosprawności skarżącego.

Sąd nie podzielił poglądu wyrażonego w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt I OSK 2900/16, w którym stwierdzono, że mimo iż zaskarżone do sądu powszechnego orzeczenie

o niepełnosprawności wydane na czas oznaczony oraz nowy wniosek o orzeczenie niepełnosprawności dotyczą różnych okresów, to istnieje między nimi bezpośredni związek. Pogląd ten – zdaniem Sądu - jest sprzeczny z dorobkiem orzecznictwa sądów administracyjnych w zakresie wykładni art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., kształtującym znaczenie pojęcia zagadnienia wstępnego.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy zawieszenie postępowania w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie sądu powszechnego co do orzeczenia o niepełnosprawności wydanego na inny, wcześniejszy okres spowodować mogło nieuzasadnioną przewlekłość postępowania i pozostawienie skarżącego bez form pomocy ze środków publicznych, które uzależnione są od posiadania orzeczenia o niepełnosprawności.

21. Ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 2069 ze zm. – dalej u.z.ch.z.l.)

III SA/Gd 75/22

Sąd, stwierdzając bezskuteczność czynności objęcia strony skarżącej kwarantanną, stanął na stanowisku, że objęcie przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej kwarantanną stanowi czynność z zakresu administracji publicznej zaskarżalną do sądu administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. oraz że nałożenie obowiązku kwarantanny stanowi ingerencję w podstawowe prawa obywatelskie. Wszelkie zaś ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być, zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Sąd wskazał, że § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii w zakresie, w jakim zwolnił organy inspekcji sanitarnej z obowiązku wydania decyzji o skierowaniu na kwarantannę, wykroczył poza zakres upoważnienia ustawowego określonego w art. 46a i art. 46b u.z.ch.z.l., naruszając tym samym zarówno powołane wyżej przepisy ustawowe, jak i art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Z tych względów Sąd - podlegając tylko Konstytucji oraz ustawom (zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP) - był zobligowany odmówić zastosowania w kontrolowanej sprawie, niezgodnego z ustawą przepisu rozporządzenia.